

Espadaler atia el foc

Els bombers denuncien les retallades
i l'opacitat en les adjudicacions a empreses

PÀGINES 2-4

Directa

setmanari de comunicació

Núm 327 24 de juliol de 2013 1,70€

5

El Consell Insular de Menorca projecta **vuit macrorotondes a l'illa**, Reserva de la Biosfera

6-7

L'ERO a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals encamina **TV3 i Catalunya Ràdio cap a la privatització**

13

Mali celebra eleccions presidencials en un clima d'inseguretat i amb el conflicte al nord del país obert

Miralls

Arcadi Oliveres i Teresa Forcadès parlen sobre el full de ruta del **Procés Constituent**

ESTIRANT DEL FIL

Les reivindicacions del cos de Bombers de la Generalitat s'emmarquen dins la lluita per uns serveis públics i gratuïts. Les polítiques d'Interior han consolidat una situació de personal insuficient, precarització interina i falta de recursos que perjudica la seguretat pública. Les tensions amb la Conselleria creixen a la vegada que Espadaler no mostra voluntat de negociar i desprestigia el cos davant els mitjans. La falta de transparència en l'adjudicació de contractes a l'empresa privada genera cada cop més indignació interna.

RETALLADES // LA MANCA DE PERSONAL I LA POLÍTICA DE LA CONSELLERIA FAN ESCLATAR EL MALESTAR ALS PARCS

Els bombers planten cara a Espadaler

Marc Rude

@MarcRude

"Hi ha greuges laborals i econòmics, però la reivindicació prioritària és la seguretat: tant la nostra com la de la ciutadania", ens explica Pau E., bomber i membre del Comitè de Mobilitzacions que ha aglutinat el cos contra les polítiques de l'executiu de Mas. "La Generalitat no ens proporciona equips per treballar ni repara els que tenim". La roba ignífuga fa anys que ha caducat, alguns parcs ja no disposen de màscares antigàs per auxiliar persones atrapades en incendis d'habitatges perquè estan fetes malbé. "Si triguem una hora i mitja per apagar un foc que podríem extingir en mitja hora, correm un risc innecessari", recalca.

FALTEN EFECTIUS

Fa quatre anys que la Generalitat no convoca oposicions i no té previst fer-ho fins el 2020. Per llavors, es calcula una pèrdua de 500 professionals, un 20% del total. "A aquest ritme, el cos morirà en 30 anys", assegura Hèctor L., un altre bomber implicat en les lluites del col·lectiu. Els acords de Major Dedicació, aprovats el 2008, permetien obtenir un sobresou a aquells bombers que ho des-

Es calcula una pèrdua de 500 professionals, un 20% del total, fins el 2020

gessin a través d'un paquet d'hores extraordinàries, inicialment destinades a activitats formatives i socials -xerrades a les escoles, campanyes de prevenció, etc. Des d'aleshores, la comissió de seguiment encarregada de vetllar pel compliment del pla no s'ha tornat a reunir, mentre que les hores previstes es destinen a cobrir la manca d'efectius. "Nosaltres ja cobrem un bon salari; ja vam dir des del principi que cal i preferim que es contractin més bombers; i més, amb l'elevat atur juvenil que tenim", ens comenta Pau E.

L'Albert Boada, tècnic operador de control al parc de Cerdanyola i delegat de la Coordinadora Obrera Sindical (COS), exposa que la problemàtica laboral més greu és la dels interins. Als 2.500 bombers funcionaris, s'hi afegeix el personal de suport (metges, infermers, operadors de vol...), format per 350 persones fixes i 800 més a l'estiu. Tenen un contracte temporal en règim interí, que no hauria de durar més de dos anys, durada habitual. "Però es fa servir per cobrir places estructurals: hi ha gent que porta deu anys d'interinatge, fet que, a més de ser il·legal, genera un greuge intern amb els companys, ja que l'interí no pot optar a trasllats, demanar excedències... fins i tot té menys drets que si treballés en una empresa privada; amb l'última reforma laboral, pot ser acomiadat sense indemnització a través d'un ERO. Cal constatar que hi ha precarietat dins el cos".

LA CAMPANYA D'ESTIU, RETALLADA

Els últims tres anys, el personal que treballa a la campanya estival s'ha reduït un 60%. Aquesta temporada, la campanya s'ha escurçat de tres a dos mesos. 26 parcs de Bombers d'estiu han tancat les seves portes. Els efectes de les mesures

d'austeritat ja es van deixar sentir el juliol passat, quan els incendis de l'Empordà es van cobrar quatre vides i van arrasars 14.000 hectàrees, superfície equivalent a la comarca del Barcelonès. Els sindicats de Bombers, que ja havien advertit mesos abans que es pronosticava un estiu difícil, van qualificar la campanya de 2012 de "la pitjor en 30 anys". El conseller Espadaler s'ha congratulat de no haver retallat el pressupost per a mitjans aeris, fet que fa créixer la sospita dins el cos que hi ha interès a mantenir els convenis amb les empreses privades que proporcionen els helicòpters (veure pàgina 4) i més quan, a causa de les condicions climatològiques, els aparells no van poder volar durant els incendis més catastròfics dels darrers anys, el de l'Empordà i el d'Horta de Sant Joan, el 2009. La mort de quatre bombers al municipi de la Terra Alta va dur el Parlament a aprovar una sèrie de recomanacions per millorar la seguretat dels professionals: "no s'ha complert res". "De moment, encara tenim prou personal per enfrontar-nos a un gran foc, però no si es produeixen simultàniament dos incendis importants, com va passar el 2003". "Hi ha molt malestar amb la Conselleria" -ens explica Hèctor L.- "els càrrecs poli-

Protesta dels Bombers de la Generalitat a les portes del Parlament, el 29 de maig, contra les retallades per la campanya d'incendis / ALBERT GARCIA

tics de la direcció tenen una actitud d'arrogància, prepotència i falta de voluntat de negociar". Les tensions, que fa anys que s'acumulaven, van esclatar després de l'entrada al govern d'Espadaler (desembre de 2012), que ha col·locat el jurista Ramon Parés i Gallés (UDC) al capdavant de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament (DGPE-

"L'estratègia de CiU és l'extinció dels serveis públics per la via de la ineficàcia"

IS). Parés, que prové de Serveis Penitenciaris, "té un desconeixement total de com funciona un cos de bombers, no disposa de cap mena de pla estratègic i actua sobre la marxa", constata Pau E. El conseller Espadaler "s'ha dedicat a fer-ne un desprestigi públic", sobretot després de la protesta que van protagonitzar el mes de març davant la seu d'Interior.

Espadaler va deslegitimar les mobilitzacions quan va dir que els bombers "només volen fer més hores i cobrar més". "A més de difamar el personal, va mal assessorat", ens diu Boada, que rei-

60%

menys de personal que el 2010 per la campanya d'estiu

14.000

hectàrees es van cremar l'any passat a l'Empordà

1

bomber cada 1.000 habitants és la mitjana a la UE. Un cada 2.400 és la mitjana estimada a Catalunya

tera que els bombers “no treballem aquestes hores per egoisme, sinó per la necessitat de garantir el servei, perquè el que volem és que es contracti més personal”. Tot i que la retribució dels bombers s'ha reduït un 15% els darrers anys, la qüestió salarial no és prioritària. Així ho resumeix Pau E.: “A mi no em serveix de res que m'apugin el sou si, per altra banda, privatitzen els serveis socials; aquests diners, els hauré de gastar en mútues privades, escola pels meus fills o una pensió digna per a la meua àvia”. Sindicats i Comitè volen, en primer lloc, una direcció que “estimi el cos” i on s'acabi la pràctica de “col·locar el màxim de professionals de la política”, que es veu expressada en la duplicació funcional entre la DGPEIS i la DG de Protecció Civil, que “són una mateixa cosa”. Els col·lectius proposen que es redacti una nova llei de bombers que reguli les condicions laborals i clarifiqui el marc competencial.

L'OBJECTIU DE CIU

El cos de bombers s'enfronta a una privatització progressiva. Segons Boada, “l'estratègia de CIU és l'extinció dels serveis públics per la via de la ineficàcia. A mesura que falti més personal, ens veurem obligats a tancar parcs, no podrem donar

resposta en condicions a avisos d'alguns municipis, empitjorant el servei en general... i llavors, el govern començarà a proposar solucions privades”. A Galícia, el servei ja ha estat privatitzat; a Catalunya, dues empreses ja ofereixen bombers de pagament a indústries i ajuntaments. Alhora, la intenció d'Interior és començar a cobrar a la ciutadania que ha de rebre l'ajuda dels bombers. “La lluita fonamental -conclou Boada- és per un servei d'emergències i un rescat global públic i sense cost”. ◀

L'any passat es van cremar 14.000 hectàrees a l'Empordà / JORDI BORRÀS

Un equip de bombers intenta extingir el foc entre Agullana i la Vajol el juliol de 2012 / ALBERT GARCIA

Decàleg de reivindicacions professionals

1. Transparència econòmica i prioritjació de la despesa
2. Elaboració d'un pla estratègic
3. No a la politització dels alts càrrecs
4. Actualització de l'assegurança laboral
5. Convocatòria d'oposicions
6. Compliment dels acords de Major Dedicació
7. Rebre formació continuada i disposar d'un espai de treball propi dins l'ISPC
8. Garantir el bon estat de les instal·lacions i el material

“Al capdavant, si cal”, de les lluites per la justícia social

Marc Rude
@MarcRude

“Els bombers som un cos que treballa per la societat, ens inquieta la seva seguretat i benestar en conjunt, cosa que també ens implica en les lluites per la sanitat, l'educació i la justícia social” -afirma Pau; “la nostra reivindicació no té un caràcter estrictament laboral -coincideix Albert Boada-, sinó que va més enllà”. El 15-M va portar a la creació de Bombers Indignats, que va néixer amb la voluntat de “donar un cop de mà als moviments socials”. Va ser especialment destacada la seva participació a la vaga general del 29 de març de 2012, en què van formar un cordó a primera línia per protegir les manifestants de l'atac amb bales de goma i gasos lacrimògens que llançava la BRIMO sobre el passeig de Gràcia.

Fa un parell de mesos, alguns bombers prenen la iniciativa i organitzen una consulta interna sobre la necessitat de fer mobilitzacions en defensa dels serveis públics. Hi participen un 80% dels parcs i el 90% dels vots són favorables. S'organitza, així, el Comitè de Mobilitzacions; pancartes, pintades o banderes pirates decoren parcs i vehicles (pràctica que ha estat prohibida per la Conselleria); els bombers organitzen *escraches* a Espadaler i es manifesten

davant el Parlament. També van organitzar una bicicletada que, sota el lema *Bombers cremats*, va fer parada davant el Grupo Zeta -que aplicava un ERO- i en una mobilització de la PAH contra Caixa Catalunya.

Ara, el Comitè elabora un decàleg de reivindicacions professionals -pendent d'aprovació- i ha publicat un manifest social que denuncia la situació “d'atur, desnonaments, precarietat laboral, desmantellament dels serveis públics, protecció de la banca i de les grans fortunes...” per culpa “dels governs titelles”

El 15-M va portar a la creació de Bombers Indignats per “donar un cop de mà als moviments socials”

de la banca” i expressa que “la resposta davant aquesta agressió ha de ser global; implicar tota la societat; encarar-se a l'individualisme devastador i provocar un canvi social en què l'economia estigui al servei de les persones i no a l'inrevés”. Els bombers es posen “al capdavant, si cal” de la lluita per uns serveis públics gratuïts i de qualitat i anuncien que donaran suport i es mobilitzaran al costat de “tots els col·lectius i sectors de la societat que reclamen justícia social”. ◀

ESTIRANT DEL FIL

RETALLADES // LA PLANTILLA DENUNCIA LA DESPESA MILIONÀRIA QUE BENEFICIA ABERTIS, INDRA O LA SABADELLENCA TAF, ENTRE D'ALTRES

Irregularitats i opacitat en l'adjudicació de contractes

Marc Rude

@MarcRude

“Més que les retallades, ens preocupa en què es gasten els diners”. Els bombers acusen els càrrecs polítics de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament (DGPEIS) de dur a terme una gestió opaca i ineficient. La transparència econòmica és el primer punt de la llista de reivindicacions professionals que ha aprovat el Comitè, que tanmateix sospita del tracte preferencial que l'administració dóna a certes empreses privades i exigeix que es facin públics tots els pressupostos i contractes externs de la DGPEIS.

Amb el govern tripartit s'inicia la tendència a externalitzar feines, que s'ha agreujat amb CiU

Durant el govern tripartit es van fer grans inversions -recorda Hèctor L.-, “però sovint més centrades de cara a la façana: per què volem parcs de disseny que semblen palaus si no disposen del personal necessari?”. No obstant això, des de llavors, s'inicia la tendència a externalitzar feines, que s'ha agreujat amb CiU. “Ja fa temps que la despesa està mancada de racionalitat”. Parlem, per exemple, de camions de *renting* que, a la llarga, surten més cars que comprats. Es paguen quinze euros per cada bombona d'aire, quan el preu de mercat és de cinc i es podrien reomplir sense cost si s'instal·lessin compressors als parcs. “De diners, n'hi ha, però estan mal distribuïts: la qüestió és prioritzar”, creu Pau E., que destaca que “mentre falta material bàsic, el que prové de contractes recents sí que es reposa. Necessites una eina nova i t'arriba material d'oficina, però és l'eina el que salva vides”.

ADJUDICACIONS “A DIT”

La primera adjudicació que els bombers van denunciar és la del Projecte Eòlia, que consisteix a desenvolupar un nou programari que unifiqui la gestió infor-

màtica del cos. El contracte va ser licitat per ICV el 2010 i ha anat a parar en mans d'Indra Sistemas -coneguda per la seva producció armamentística- per valor de 8,7 milions. Els programes usats fins ara (cartografia, mitjans aeris...) havien estat elaborats a cost zero pels mateixos bombers i amb llicència de software lliure. “Hem consultat tècnics -comenta Albert Boada- que ens han assegurat que el cost real del nou sistema seria d'entre mig i un milió d'euros”. Al preu inicial, s'hi han de sumar les actualitzacions periòdiques ja que es tracta de software privat. La manca d'informació i d'una formació adequada han dut el cos de bombers a oposar-se a la seva implantació, inicialment prevista per aquest estiu i que, de moment, ha quedat aturada.

També ha generat polèmica el contracte per desenvolupar la Xarxa RESCAT, un sistema de comunicacions per als serveis d'emergències (Mossos, Bombers, SEM, policies locals). El manteniment de la xarxa de repetidors -que ja està construïda- s'ha adjudicat a Abertis, sense concurs ni publicitat, per un valor de 136 milions d'euros. El govern ha adduït raons de seguretat per ocultar-ne els detalls: mentrestant, els bombers creuen que això no justifica que no s'hagi fet concurs i que no s'hagi explicat el contingut del programa als membres del cos.

LA PRESUMPTA TRAMA DELS HELICÒPTERS

L'empresa sabadellenca TAF Helicòpters proporciona els vuit aparells de què disposen els cossos d'emergències de la

L'empresa sabadellenca TAF Helicòpters proporciona els vuit aparells

Generalitat; també s'encarrega del manteniment, la contractació de pilots i l'aportació de mitjans suplementaris durant l'estiu. “El fet que Espadaler no hagi retallat en helicòpters reforça molt la idea que hi ha un tracte preferencial cap a aquesta empresa”, assenyalen fonts sindicals. “Fa vint anys que s'emporta els contractes; tot

i que es fan per lots per afavorir la competència, TAF se'ls queda tots”. En canvi, observa Boada, es desmantella la xarxa de torres de guaita, una infraestructura molt útil de prevenció passiva. Els bombers reben prop de 40.000 trucades cada estiu, però només un 10% corresponen a focs reals. “Parlem amb el guaita perquè ens confirmi si tenim incendi o es tracta de les emissions d'una fabrica o d'una crema controlada”. Sense la seva figura, per cada trucada s'activen tres camions i un helicòpter. Una hora de vol d'helicòpter es paga a 2.400 euros. Mentrestant, el cost de tota la xarxa de guaita, formada per 80 torres -ara tan sols 50-, és de 800.000 euros. Només que cadascuna confirmi quatre avisos, queda amortitzada.

Terrenys cremats a la població de Llers (Alt Empordà)
/ ALBERT GARCIA

Boada afirma que és “més fàcil retallar el sou a persones que cobren 900 euros al mes per passar-se el dia aïlades en un parc natural” que els “helicòpters”, que “perjudiquen el medi ambient i ens fan córrer un risc innecessari”. El 2009, els dos tripulants d'un aparell van morir en un accident mentre prenién aigua de la bassa de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya (ISPC), que estava en males condicions. “Van morir en acte de servei, però com que el pilot era d'una empresa privada i l'operador era personal laboral, la Generalitat no se'n va fer càrrec”. “Estem al corrent de presumptes irregularitats, però encara no disposem de proves documentals”, confirmen els sindicats. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

6-7

L'ERO a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals encamina TV3 i Catalunya Ràdio a la privatització

8-9

Aigües mogudes a la Vall d'Aran un més després de les inundacions del riu Garona. És podrien haver evitat els danys?

TERRITORI // EL CONSELL INSULAR PROJECTA VUIT MACROROTONDES A LA CARRETERA GENERAL MALGRAT QUE L'ILLA ÉS RESERVA DE LA BIOSFERA

Una macrorotonda cada tres quilòmetres a Menorca

Xavi Bosch
@xaviBLL

El Consell Insular de Menorca vol construir -com a mínim- vuit macrorotondes soterrades al llarg de la carretera general de l'illa, de 44 quilòmetres de llarg. El projecte del Consell preveu que les construccions arribin fins els 110 metres de diàmetre, per on passaria la carretera. Si es duagués a terme el projecte, la carretera passaria dels dotze metres d'amplada actuals als 90 metres d'amplada en alguns punts com el de Biniai, on no hi ha cap entrada d'interès públic que exigeixi una rotonda de grans dimensions.

Tot i que la Guàrdia Civil no té detectat cap punt negre a la carretera general de Menorca (la Me-1), el Consell pretén "reduir els accidents" mitjançant les rotondes soterrades. A més, el projecte guanyador del concurs que es va fer per la millora del traçat de la carretera entre Maó i Alaior no incorporava cap gran rotonda inferior. Ara, però, el projecte n'incorpora quatre, a

Disseny de la macrorotonda prevista a Biniai / CIME

La Guàrdia Civil no té detectat cap punt negre a la carretera general de l'illa

les quals caldria afegir les quatre que es plantegen entre Ciutadella i Ferreries, més les que queden per licitar entre Ferreries i Alaior. Si es construïssin totes, hi hauria una rotonda cada tres quilòmetres.

IMPACTE PAISATGÍSTIC

L'ONG ecologista GOB Menorca ha denunciat l'enorme impacte paisatgístic i el gran consum de territori que suposaria la consecució del projecte. L'ONG afirma que "la imatge de Menorca, que molts perceben al llarg del recorregut de la carretera general, canviarà per complet si s'acaba executant el projecte". El GOB també ha advertit que les rotondes són contràries al Pla Territo-

rial Insular (PTI), que l'administració està intentant canviar a favor del projecte, i al Pla Director Sectorial de Carreteres.

El Consell Insular de Menorca respon les crítiques assegurant que té uns diners assignats pel Ministeri de Foment -prop de 30 milions d'euros- que només pot destinar a infraestructures, com el projecte de les macrorotondes. GOB Menorca, però, assegura que "no és cert que els diners només es puguin gastar en la carretera general", ja que el conveni amb el ministeri inclou una clàusula que preveu que es puguin fer canvis. La clàusula indica, literalment, que es poden "proposar, en el seu cas, les variacions que es considerin precises de les anualitats del Conveni i de les actuacions sempre i quan el cost total no excedeixi el fixat en el present Conveni".

VEUS CONTRÀRIES AL PROJECTE

Algunes veïnes i usuaris de la carretera general de Menorca han expressat el seu rebuig a un projecte que tindria un enorme impacte paisatgístic al llarg d'una

illa com Menorca, que és Reserva de la Biosfera. Moltes creuen que el que pretén és desviar l'atenció de la impossibilitat de fer un projecte de desdoblament de la carretera per manca de finançament. Com que el consistori disposa dels diners que li ha assignat el Ministeri de Foment, però no són prou per al desdoblament que desitjava fer l'actual Consell, ha impulsat aquest projecte de macrorotondes que, segons el GOB, està pensat "per fer una carretera que aparenti".

Nombrosos col·lectius com la Federació d'Associacions de Veïns de Ferreries, l'Associació de Productors d'Agricultura Ecològica de Menorca o, fins i tot, Càritas Diocesana de Menorca s'han oposat al projecte i ha donat suport al GOB. L'ONG ecologista sosté que "els giris a l'esquerra de la carretera es poden resoldre amb sistemes molt més senzills que s'han demostrat segurs i que no requereixen ni tant de consum de territori ni tanta afectació a les finques pròximes ni tants de doblers públics que es dilapidin en unes obres que no es necessiten".

Les obres de l'autopista amenacen una zona rural de Palma

El Consell de Mallorca ha iniciat un projecte de connexió del Molinar amb l'autopista de llevant, amb un cost total de prop de disset milions i mig d'euros. Tot i l'oposició del veïnat i d'algunes organitzacions, el projecte tira endavant i ja fa dues setmanes que les màquines van entrar a l'horta del Molinar -una de les darreres zones rurals de Palma- perquè els operaris poguessin fer prospeccions sobre el terreny. Membres del GOB i de l'Assemblea de Joves del Molinar (AJM) es van reunir el 10 de juliol amb el conseller insular de carreteres Maurício Rovira per exposar la preocupació envers l'impacte de les obres d'accés de l'autopista al Molinar. El conseller, però, no ha acceptat la proposta d'aturar les obres i estudiar alternatives al projecte actual. Així, tal com va expressar l'AJM, "es demostra la confrontació de plantejaments i el xoc de models de sostenibilitat i mobilitat entre equip de govern i GOB i AJM". XAVI BOSCH.

MITJANS // L'ACOMIADAMENT DE 312 TREBALLADORES I L'ESBORRANY DEL NOU CONTRACTE PROGRAMA, NOVA ESTACIÓ EN EL DESMANTELLAMENT DELS MITJANS PÚBLICS

L'ERO dirigeix TV3 i Catalunya Ràdio cap a la privatització

Manel Ros

@manelrosalvador

Ciu ha deixat tocada de mort la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), que agrupa els mitjans de comunicació públics de la Generalitat. Així ho denuncia la plantilla després que el consell de govern aprovés, l'1 de juliol, l'acomiadament col·lectiu de 312 treballadores i una nova rebaixa de sous del 7,5% amb els vots favorables dels tres membres proposats per CiU i tres vots contraris dels proposats per PSC i PP. En aquest sentit, el vot particular del president del consell Brauli Duart -exsecretari general a diversos departaments de la Generalitat- ha estat determinant. CiU i ERC s'han posicionat contra la retirada de l'ERO i han votat contra una moció en aquest sentit presentada per Ciutadans al Parlament, que sí que va rebre el vot favorable de la resta de grups.

Rere l'ERO, plantilla i sindicats asseguren que hi ha la voluntat d'externalitzar gran part de la producció pròpia -així ho acredita l'esborrany del contracte programa pels propers quatre anys- i desmantellar un altre servei públic. La postura de la plantilla, de rebuig frontal a la mesura, ha anat més enllà amb la proposta de mesures alternatives i fins i tot de models de gestió alternatius a l'actual. Les mobilitzacions continuaran després de les vacances d'estiu. El comitè d'empresa ja ha convocat una vaga de dos dies el 10 i l'11 de setembre, coin-

cidint amb la Diada nacional de Catalunya i la celebració de la cadena humana per la independència que creuarà Catalunya de punta a punta.

RETALLADES ACUMULADES

Durant el procés de consultes obert, la negociació ha brillat per la seva absència. Així ho denuncia la plantilla, que acumula retallades sistemàtiques de sou i condicions des de l'arribada d'Artur Mas a la Generalitat el 2010: un 5% menys de sou arran del conveni col·lectiu, al qual cal sumar la retirada d'una paga extra, que en el cas de la plantilla de la CCMA significa un 7,14% del sou anual. Si s'aprovés l'ERO, la plantilla hauria patit una rebaixa directa del sou de més d'un 20%.

La plantilla acumula retallades sistemàtiques de sou i condicions des de l'arribada d'Artur Mas a la Generalitat

Fonts de la negociació afirmen que l'empresa especula amb una altra proposta per acomiadar 160 persones en lloc de 312 i, a canvi, aplicar una rebaixa salarial del 12,5%, fet que elevaria la retallada de sou efectiva a més del 25%.

La CCMA sosté que l'ERO es produeix per qüestions de mercat, on interfereixen la crisi econòmica internacional o la situació del sector audiovisual a casa nostra. A més, addueix pèrdues de 2,5 milions d'euros el 2012 a Televisió de Cata-

lunya i de set milions al conjunt de la corporació.

Les persones afectades, segons la documentació del procediment, seran les que s'hi vulguin acollir voluntàriament, les treballadores de corresponsalies i les més grans de 61 anys, entre d'altres criteris que queden en mans dels caps. Malgrat tot, qui escollirà quines persones van al carrer serà un comitè de caps, cosa que, per Jordi Loper, treballador de TV3 i membre de CCOO, és una porta oberta a "la discrecionalitat dels caps i a una purga ideològica".

CAMÍ DEL DESMANTELLAMENT

Montse Armengou, periodista i documentalista de TV3 i membre de la plataforma Jo Estimo TV3, assegura que els preocupa la pèrdua de llocs de treball, però també "el desmantellament d'un servei públic". Si es tira endavant l'ERO, "això no té marxa enrere, s'estan carregant l'excel·lència i el coneixement de molts anys", diu una periodista de renom que compta, al seu currículum, amb guardons i reconeixements per la seva producció documental.

Armengou rebutja que el pressupost de la Generalitat dedicat a la CCMA és d'uns 230 milions d'euros, l'1% del pressupost total. "Tots els canals de televisió, ràdio i tots els canals multimèdia només costen 34 euros a l'any a cada ciutadà".

Jordi Loper creu que, amb unes pèrdues tan baixes, la direcció està plantejant mesures desproporcionades. Loper també critica que la mesura es basa en una previsió dels pressupostos de 2013,

Protesta de treballadors i treballadores del CCMA a les portes del Parlament el 18 de juliol / ROBERT BONET

ja que el govern de Mas encara no els ha presentat al Parlament, cosa que els fa penar que "volen provocar el déficit artificialment per tenir una excusa per acomiadar la gent", afirma Loper.

Al marge de la suposada "neteja ideològica", rere l'ERO, hi ha la voluntat de canviar el model de mitjans públics. David Bassa, president del Grup de Periodistes Ramon Barnils i redactor de TV3, creu que l'onada d'atacs als mitjans públics, com els casos dels acomiadaments

L'esborrany del contracte programa de TVC inclou l'opció de privatitzar parts molt importants de la producció

a l'Agència Catalana de Notícies (ACN) o la Xarxa de Televisions Locals, "és una retallada que es fa només seguint el criteri d'un ajustament pressupostari". Per Bassa, aquest criteri "no només és arriscat com a país, sinó que és suïcida. S'estan ajustant pressupostos sense cap mena de pla estratègic i, per tant, el que s'està fent és afeblir el sistema públic de comunicació".

EN MANS DE LES URPEES PRIVADES

Part de la plantilla, però, sí que veu la intenció del canvi de model rere les mesures del consell de govern. El mateix dia que es presentava l'ERO, es va presentar un esborrany de contracte programa per als propers quatre anys a

TV3 que inclou la possibilitat de privatitzar parts molt importants de la producció.

“El document afirma que les úniques àrees on es farà producció pròpia seran només una part d’informatius”, diu Loper, que afegeix que “el projecte que té la direcció de la CCMA és externalitzar”. Fonts sindicals asseguren que la primera àrea que es vol externalitzar és el departament comercial, que gestiona els ingressos per publicitat. Precisament, la davallada d’ingressos publicitaris és un dels motius que han compromès el balanç econòmic de TV3. Les mateixes fonts afirmen que ja s’estan produint reunions amb empreses de la competència com el Grup Godó (8TV), el Grup Planeta (Antena3) o el Grup Prisa (Cuatro). Una de les principals fonts d’ingressos de la televisió pública podria passar, doncs, a mans de la competència privada. Així ho sintetitza Loper: “Si aquest departament passa a dependre d’una empresa que, a més, dona serveis a Antena 3 o Tele5, repartirà el pastís de la manera que ells vulguin”.

Armengou també assenyala les grans corporacions mediàtiques privades: “Re-re tot el que està passant, hi ha l’ambició de determinats grups mediàtics i comunicatius a qui interessa una televisió i una ràdio públiques debilitades”. La periodista anuncia que els primers programes que es tancaran seran els culturals i els documentals de producció pròpia i argumenta: “TV3 és l’única televisió a Europa que passa documentals a hora punta i tenen màxima audiència. I això s’ho volen carregar”.

Fonts sindicals asseguren que la primera àrea externalitzada seria el departament comercial

La DIRECTA ha tingut accés a l’esborrany de contracte programa (veure taula) on s’especifiquen clarament els continguts “essencials de producció interna” i, alhora, es deixen clars els programes i les produccions que es poden externalitzar. La documentació també assumeix el fet que, més enllà de la conjuntura econòmica, el que s’ha de fer és implantar un nou model d’empresa que, segons els sindicats, suposarà el desmantellament de la producció pròpia en aquest àmbit i el manteniment, només, dels espais informatiu com a part essencial i completament pública. Per Jordi Loper, “tot això mostra que l’ERO no és per causes econòmiques”.

Pel president del grup Ramon Barnils David Bassa, “externalitzar una part de la producció vol dir que una part de la feina que ara fan treballadors públics la faran empreses privades, que poden ser grups de comunicació afins al govern”. Per Bassa, externalitzar per abaratir anirà en detriment de la qualitat “i si va en detriment de la qualitat, amb la guerra d’audiències que hi ha, es perdrà audiència i, per tant, prestigi i credibilitat”.

Esborrany de contracte programa pels propers quatre anys a TVC

Continguts essencials de producció interna:

- Informatius
- Documentals i reportages estratègics per la línia informativa
- Esdeveniments especials (transmissions culturals, debats i programes electorals, de responsabilitat social...)
- Continuitat i promoció de canals

Àmbits possibles per l’associació amb les empreses del sector audiovisual quan sigui a través de la producció associada o externalitzada i sempre que aportí competitivitat i talent, serien:

- Entreteniment de petit o gran format
- Dramàtics
- Transmissions i programes d’entreteniment i divulgació esportiva
- Programes culturals i de divulgació
- Programes d’actualitat
- Documentals que permetin projecció internacional
- Coproducció d’animació
- Documentals, cinema i sèries
- Continguts per a la comunitat educativa
- Programes adreçats a la cobertura de necessitats d’organitzacions alienes a la casa (religió, sindicats, etc.), excepte les directament relacionades amb la dimensió informativa.

El comitè d’empresa ha convocat vaga de dos dies el 10 i 11 de setembre, coincidint amb la Diada nacional de Catalunya / ROBERT BONET

PwC: acomiadar amb diners públics

La plantilla de la CCMA critica que, durant les “negociacions”, els càrrecs directius de la Corporació ni tan sols hi van anar. Qui va imposar les retallades van ser “uns suposats tècnics de Price WaterHouse”, afirma Montse Armengou. A mitjans de l’any passat, la CCMA va contractar Price WaterHouse Coopers (PwC) per fer un “pla de viabilitat” que, a la pràctica, ha esdevingut un assessorament en acomiadaments col·lectius.

Price WaterHouse està organitzada en tres grans línies de negoci: auditoria, riscos tecnològics, consultoria de negocis i financera i assessorament legal i fiscal. De fet, és la firma de serveis professionals més gran del món, amb un volum de negoci de 29,2 milions de dòlars el 2011. L’empresa també va dur a terme l’ERO a la televisió pública valenciana, que va acabar amb l’acomiadament de 843 persones. Les dades que va presentar l’empresa van ser molt criticades per les treballadores pel fet de no ajustar-se a la realitat. Informacions aparegudes a la premsa refereixen que Price WaterHouse i el despatx d’advocats Garrigues van arribar a cobrar 330.000 euros per dur a terme informes que, finalment, van acabar justificant l’ERO a Canal 9.

Sous de directius, favors a la privada i política immobiliària

Malgrat que part de la plantilla creu que les pèrdues al·legades per la CCMA per justificar l’ERO no són una bona excusa, ja que considera que un servei públic no ha de ser rendible, també han posat sobre la taula les seves alternatives. La primera mesura que proposen és la reducció dels sous dels càrrecs directius fora de conveni, que el 2012 van cobrar entre 96.000 i 129.000 euros a l’any. Proposen reduir-los a un salari màxim de 72.000 euros l’any, fet que suposaria un estalvi –dient d’entre 800.000 i un milió d’euros.

Més enllà dels capítols de sous i salaris, hi ha altres àmbits on creuen que es podria estalviar, per exemple, els doblatges. Jordi Loper, de CCOO, denuncia que s’estan oferint doblatges gratuïts a 8TV arran d’un acord amb la cadena del Grup Godó, quan “se’ls hauria de cobrar”.

Un altre dels àmbits que assenyalen les treballadores és la política immobiliària de la CCMA. Fonts sindicals asseguren que les pèrdues de set milions d’euros de 2012 provenen de la previsió d’un ingrés de deu milions d’euros que estava pressupostat i mai no va arribar. Es tracta del líquid provinent de la venda de l’edifici de Catalunya Ràdio, que es va posar a la venda sense que, a hores d’ara, hagi trobat cap comprador. “A l’hora de fer el balanç, aquests diners s’han tingut en compte i per això surten aquests set milions de pèrdues”, diu Loper.

Per altra banda, assenyalen que la CCMA té la seu en una pis al carrer Ganduixer de Barcelona, tot i que hi ha plantes llogades totalment buides a les instal·lacions de l’edifici Imagina, a Esplugues de Llobregat. Aquest edifici està llogat amb un contracte blindat fins el 2017 a la Mediapro de Jaume Roures i s’hi roda, entre d’altres continguts, la sèrie *La Riera*. Una altra instal·lació llogada per TV3 i que tampoc no s’usa és un plató al polígon Pedrosa, a l’Hospitalet de Llobregat.

MEDI AMBIENT // LA URBANITZACIÓ DE LES PLANES D'INUNDACIÓ ÉS CLAU EN ELS DANYS PRODUÏTS I EN LA SORTIDA ADOPTADA DAVANT LA CATÀSTROFE

Aigües mogudes a l'Aran un mes després de les inundacions del riu Garona

María Ortuño

@La_Directa

Fa més d'un mes, el 19 de juny, el riu Garona va sortir de mare i va produir una de les inundacions més catastròfiques dels darrers anys a Catalunya. Per al veïnat de la Vall d'Aran, però, la calma encara no ha tornat. Les imatges de la devastació produïda per la força de l'aigua continuen formant part del paisatge quotidià i una desena de famílies encara no han pogut recuperar les seves llars. Malgrat la rapidesa de la intervenció per reparar les carreteres -l'N-230, que comunica amb França, va tornar a ser funcional el 19 de juliol després d'una inversió de 23,7 milions d'euros-, moltes veïnes tenen la sensació d'estar perdudes i temen que tot el que ha passat quedi en l'oblit, sota la llosa d'un altre tipus d'inundació, la de l'onada urbanística. La població de l'Alta Garona (en territori francès), mentrestant, bloqueja periòdicament l'accés a la vall. Per a elles, els danys van ser més greus, ja que les riuades es van endur la vida de tres persones. Es queixen de falta de comunicació de l'alarma.

L'acumulació de neu, les altes pluges i la saturació del sol feien previsibles les inundacions

Un mes després i amb les aigües més calmades -però no els ànims-, és hora de preguntar-se si es podien haver evitat els danys que haurà d'assumir l'erari públic (les pèrdues econòmiques superen els vint milions d'euros). Va ser tan efectiva com se'ns ha fet creure l'alerta i el pla d'actuació municipal? Quin paper hi va jugar la sort, en el fet que les avingudes no es cobressin cap vida humana?

LA SORT VA ESTAR DEL COSTAT DE LA POBLACIÓ ARANESA

L'episodi d'aiguats del mes de juny no va ser exclusiu de la Vall d'Aran, tot i que allà és on es van registrar els danys més importants. Un còctel explosiu de tres factors feien previsibles les inundacions:

les grans acumulacions de neu d'enguany i un desgel a ritme accelerat, les pluges d'intensitat elevada pròpies de l'època estival i l'estat de saturació dels sòls, després d'una primavera amb precipitacions contínues.

El Pla d'Emergències per Inundació INUNCAT considera que la conca de la Garona és de les que té més risc d'inundació de Catalunya. Segons Carles Balasch, expert en avaluació de riscos hidrològics de la Universitat de Lleida, és excepcional que no hi hagués víctimes tenint en compte els danys que va haver-hi. "Aquesta vegada s'ha estat de sort". Tot i així, Balasch explica que cal pensar que els cabals màxims en aquest episodi no han estat tan alts com els que es van registrar a les riuades de 1907, 1937, 1963 i 1982 (amb registres que van superar els 500 l/m2) i assenyalava la urbanització com una de les causes dels danys: "La urbanit-

zació exponencial de tot el territori dels últims 30 anys implica una sobreexposició al perill. El mal ús de l'espai fluvial és un mal endèmic de tot el país".

RIUS SENSE ESPAI VITAL

Les zones de ribera, que sovint són planes d'inundació construïdes pels mateixos rius a força de desbordar-se i dipositar la càrrega al·luvial, són llocs difícils de protegir de les urpes de l'especulació urbanística. A les zones de muntanya, el poc relleu, l'accés fàcil i les bones vistes de les planes han donat lloc a la sobreocupació, amb múltiples edificacions, càmpings i carreteres.

La normativa que regula l'ocupació de l'espai fluvial, vigent a Catalunya des de 2006, prohibeix construir a zones considerades d'alt risc d'inundació. Per això, els municipis -que són qui atorga els permisos d'obres- han de respectar els infor-

El riu Garona, al seu pas per Arties, durant l'avinguda (crescuda del cabal) del 18 de juny d'enguany / JOSE ANTONIO BRUNA

mes sobre els espais inundables de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). Un dels problemes amb què es troba la normativa és la no retroactivitat: les sol·licituds d'obres tramitades abans del 2006 no l'han de complir. La llei, a més, permet tornar a construir en lloc inundable si el permís d'obra s'havia concedit en vigència de la normativa anterior, encara que existeixin danys greus. A la Vall d'Aran, alguns ajuntaments han donat carta blanca perquè, durant el proper any, es refacin totes les construccions i es facin les intervencions -com l'aixecament de murs de defensa i, fins i tot, el redireccionament del riu- que les propietàries afectades vulguin fer. L'única condició posada és que les despeses vagin a càrrec de les seves butxaques. "És una manera d'estalviar diners públics, però l'ocupació de l'espai fluvial serà incontrolable", comenta una veïna afectada.

Possible gestió negligent dels embassaments durant les inundacions

Endesa no hauria evacuat l'aigua el cap de setmana anterior a la crescuda del riu tot i tenir coneixement de la prealerta, segons denuncien veïnes de l'Aran

Quim Pérez, d'Ecologistes en Acció, assegura que molts tècnics de l'ACA s'han queixat de les pressions que reben per part dels ajuntaments perquè modifiquin puntualment els mapes d'inundabilitat. Des d'Ecologistes en Acció també critiquen la insistència del Síndic d'Aran, Carlos Barrera, de voler netejar les lleres dels rius i de "culpar els arbres" de les inundacions per voler desviar responsabilitats. "No poder netejar els nostres propis rius" va ser una de les queixes que el síndic va fer públiques els dies següents al desbordament, en referència al fet que aquesta tasca és competència de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

Tècnics de l'Agència Catalana de l'Aigua haurien rebut pressions perquè modifiquin els mapes d'inundabilitat

Gloria Furdada, especialista en inundacions del grup RiskNat de la Universitat de Barcelona, adverteix que les neteges de vegetació i sediments a les lleres dels rius són molt delicades, ja que poden afectar la dinàmica fluvial i modificar el perill d'inundació tant aigües amunt com aigües avall. La vegetació impedeix que el riu s'endugui els sediments i també actua de fre perquè augmenta la rugositat de la llera. "Les intervencions han de ser mínimes i les ha de dur a terme un organisme que tingui una visió global de la conca", afirma fent clara referència a l'afirmació del síndic. Furdada creu que s'ha de fer un esforç col·lectiu per respectar les planes d'inundació. Usos agrícoles, aprofitament per a jardins o poliesportius descoberts fan difícil la convivència amb la dinàmica fluvial natural. En alguns casos, les mateixes planes d'inundació poden ajudar a protegir les poblacions situades aigües avall mitjançant la inundació controlada, que fa que el riu perdi força i l'aigua arribi minvada a la zona que interessa protegir. Les canalitzacions exerceixen un efecte contrari, doten el riu de més velocitat i, a més, donen una falsa sensació de seguretat. ◀

Vista de la presa Major de Colomers, amb una capacitat de 2,3 Hm³ i una alçada de 25 metres / MARIA ORTUÑO

M. O.
@La_Directa

El Partit Renovador d'Arties e Garòs (PRAG) ha demanat al Consell d'Aran que s'obri una investigació per aclarir la influència de les descàrregues de les preses hidroelèctriques de la zona en l'augment brusc dels cabals durant els aiguats del juny.

La població d'Arties, la més danyada per les inundacions de fa un mes, és la primera població gran que es troba aigües avall dels quatre embassaments de la Vall d'Aran destinats a l'ús hidroelèctric: Aiguamòg (1969), Major de Colomers (1967), Restanca (1955) i Montcasau. El cabal del riu que passa per Tredòs es veu afectat només per les preses d'Aiguamòg i Major de Colomers. Aquests embassaments estan en funcionament per al seu ús hidroelèctric sota la tutela d'Endesa.

Tot i que les preses no es van construir per contenir riudes, podrien haver servit per reduir notablement el cabal del Garona i, per tant, els danys produïts per les inundacions, ja que els quatre embassaments superen els quatre milions de metres cúbics de capacitat. Segons la petició, presentada el 15 de juliol, el paper que van jugar les preses no va ser, en cap cas, el de regular l'avinguda, sinó el d'augmentar els cabals de manera dràstica.

Pel que ha pogut deduir la DIRECTA, la falta d'una actuació d'emergència correcta podria haver desencadenat en una catàstrofe de dimensions més grans, ja que es va posar en perill l'estabilitat de les parets de les preses.

Segons el veïnat i les treballadores de les rodalies dels embassaments de Major de Colomers i Restanca, ambdós van estar plens durant tot el cap de setmana previ a les inundacions (el 15 i 16 de juny), tot i que la prealerta del Servei Meteorològic de Catalunya s'havia emès el divendres 14 de juny. Els testimonis asseguren que l'aigua vessava per la part superior de les preses de contenció el 17 de juny. La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre també va declarar a Catalunya Ràdio que, a la presa d'Aiguamòg, l'aigua estava vessant. L'endemà, 18 de juny, entre les 9 i les 10 del matí, les preses van començar a evacuar l'aigua pels sobreexidors, coincidint amb el segon augment dràstic del cabal d'aigua del riu Garona al seu pas per Arties i Vielha.

La Restanca, Major de Colomers i Aiguamòg es classifiquen com a grans preses per les seves dimensions i la seva capacitat (altura de la paret superior a quinze metres). Per la seva proximitat a nuclis poblats i infraestructures importants, entren dins la categoria risc A (màxim nivell de risc davant un trencament). Especialistes en la seguretat de preses consultats per la DIRECTA asseguren que, segons la normativa vigent (Reglament Tècnic de 1996), aquestes preses estan obligades a disposar d'un pla d'emergència i que ja haurien d'haver estat evacuant l'aigua durant la fase de prealerta, que pels embassaments es considerava fase d'emergència. El fet que l'aigua estigués vessant per sobre de la coronació del mur durant el dia anterior als desbordaments del Garona evidencia que es va estar exposant la població a un risc molt alt, perquè aquest tipus de situacions

poden donar lloc al trencament per sobreexcavació dels murs de la presa, com va ocórrer a la presa de Tous l'any 1982.

És molt probable que l'obertura de comportes dels sobreexidors, en cas d'haver succeït tal com indiquen els testimonis, estigués directament relacionada amb la crescuda ràpida dels rius Aiguamòg i Valarties, afluents de la Garona, durant el matí del dimarts 18 de juny. Les preses en qüestió es van construir entre els anys 50 i 60 i els seus sobreexidors són fixos, cosa que implica que, quan s'obren les comportes, el cabal de sortida no pot ser regulat. Només la suma dels cabals d'alleujat de Major de Colomers i Restanca, 84 metres cúbics per segon, podria explicar l'increment gran i sobtat del cabal del riu Garona. En aquest cas, l'obertura dels sobreexidors hagués suposat un clar agreujant de les riudes.

Per avaluar aquesta influència, els denunciants esperen que es duguin a terme les investigacions necessàries. Endesa haurà de facilitar les hores d'obertura dels sobreexidors si un jutge ho arribés a considerar necessari.

El 18 de juny les preses van començar a evacuar l'aigua, coincidint amb el segon augment dràstic del cabal de la Garona

Les dades meteorològiques també podrien posar llum a la qüestió. Encara que només una de les estacions d'aforament de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, l'estació de Valarties, es va mantenir activa durant la crisi -les altres dues van quedar negades per l'aigua-, el Consell d'Aran compta amb dades pròpies. Des del 10 de maig d'enguany, el Consell ha engatgat cinc sensors amb accés remot que monitoritzen diferents paràmetres meteorològics a diversos punts de la conca de la Garona. Les dades es poden consultar a temps real a través d'un servidor d'Internet de lliure accés. Aquest servei, Smarty Planet, també permet accedir a l'històric de dades, amb la qual cosa es disposa dels valors d'altura de la làmina d'aigua en dos punts de la Garona (Vielha i Tredòs) i de valors de les precipitacions en una altra de les estacions. ◀

OPINIÓ LLIURE

Més mà justa al Salvador

M. Gabriela Serra

Centre Delàs d'Estudis per la Pau

@CentreDelas

Ja fa 12 anys que a El Salvador -el país territorialment més petit de Centreamèrica però amb més percentatge de població (6.290.000 habitants)- es van signar els Acords de Pau que, suposadament, perseguïen finalitzar el conflicte armat intern. Conflicte armat que, també durant 12 anys, es va desenvolupar al país. Formalment es pretenia instaurar una pau duradora que permetés a la sofrida població salvadoreña afrontar un futur sense violència dins d'un règim polític democràtic en el qual abordar les causes que van originar el conflicte: pobresa, manca de llibertats i de justícia social, inequitat... No obstant això i malgrat que -segons l'Informe de Desenvolupament Humà de Nacions Unides- la situació econòmica al Salvador ha "millorat" des de la finalització del conflicte armat (gràcies, sobretot, a les remeses dels immigrants), la violència no només no ha desaparegut sinó que ha arribat a nivells superiors als registrats en la fase de guerra.

L'epidèmia de violència al Salvador supera en cinc vegades la taxa establerta per l'OMS

L'OMS defineix com "epidèmia de violència" la situació dels països amb una taxa de morts violentes de 10 homicidis per 100.000 habitants. Segons l'informe Delinqüència Organitzada Transnacional a Amèrica Central i el Carib realitzat per l'ONU, al Salvador la xifra d'homicidis és de 69 per cada 100.000 habitants. Així, doncs, l'epidèmia de violència al Salvador supera en cinc vegades la taxa establerta per l'OMS.

Aquestes dades situen al Salvador en el segon lloc de països amb major índex de violència delinqüencial, rànquing que a nivell mundial encapçala Honduras amb una taxa a finals del 2012 de 91,6 homicidis per 100.000 habitants. Cal destacar que al Salvador els anys 2009, 2010 i 2011 van ser els que van tenir la taxa d'homicidis més alta des de la signatura dels Acords de Pau amb 4.367, 4.004 i 4.362 homicidis, respectivament. En aquests anys, la mitjana va ser de 14 homicidis diaris, la qual cosa originava 98 setmanals (segueixin multiplicant...).

Per això encoratja que, dins d'aquesta epidèmia de violència, el 2012 (tot i arribar a la taxa de 400 morts violentes men-

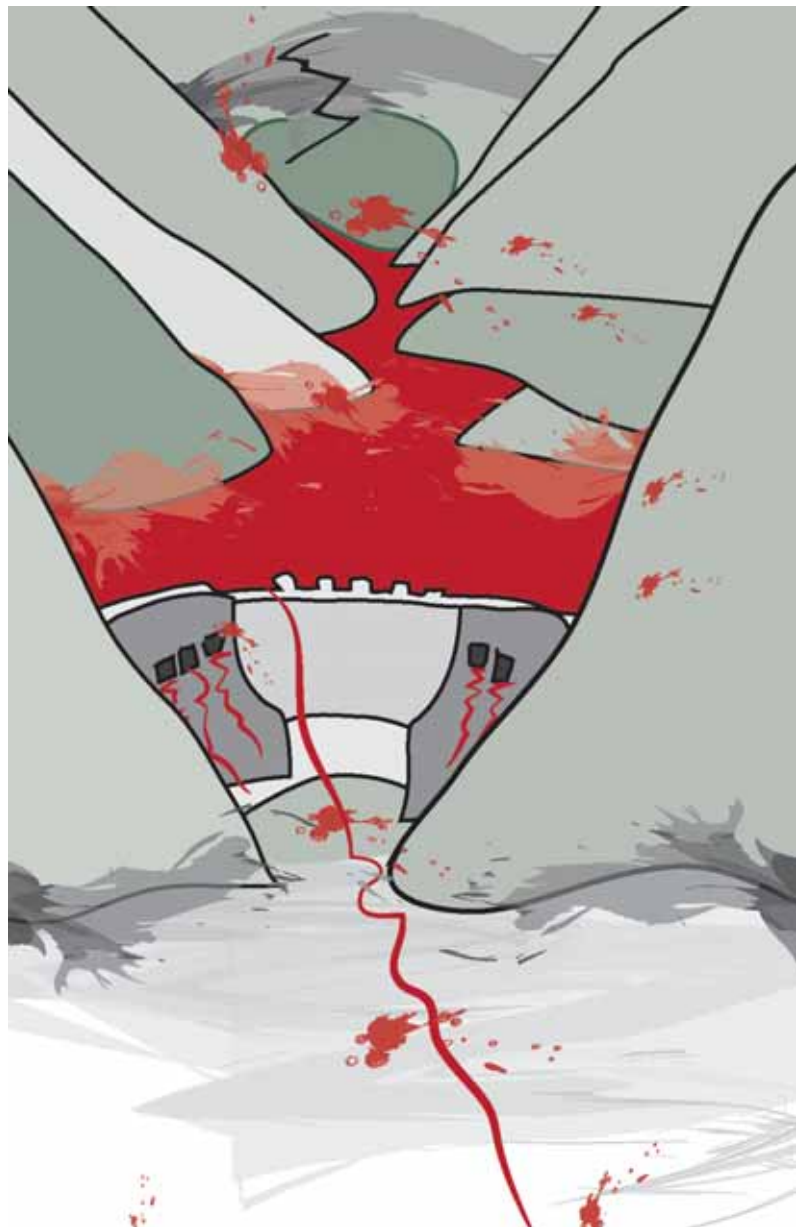
suals al gener i febrer) tanqués amb 2.571 assassinats el que representa una reducció del 41% en relació al 2011. Què origina aquesta inesperada -i benvinguda- reducció de la violència delinqüencial? La raó cal buscar-la en la treva acordada entre els líders de les bandes juvenils -dites Mares- amb més activitat delinqüencial, d'acabar amb els homicidis tant entre les pròpies colles com l'exercida contra els membres dels cossos policials i de l'exèrcit. La treva es va anunciar el 9 de març del 2012 i des d'aquesta data els homicidis s'han reduït considerablement tal com evidencien les dades del 2012.

Si bé aquesta treva no ha acabat amb les amenaces i extorsions dels "pandilleros" cap als habitants de les zones que controlen, la veritat és que la dinàmica de disminució es manté el 2013. En els mesos transcorreguts fins al dia d'avui, tal com reconeix David Mungia Pagès, ministre de Justícia i Seguretat Pública, l'índex d'homicidis s'ha reduït un 54% en relació a les mateixes dates del 2012, passant de 14 a 6 crims diaris. El mes de gener del 2013 es van registrar 190 homicidis quan en el mateix període del 2012 es van reportar 413. És sorprenent, només en un mes a 223 persones no els van robar la vida.

No només es manté la treva sinó que, el desembre de 2012, els líders de les bandes van acceptar la proposta d'iniciar una nova fase de prevenció de la violència i el delictes, potenciant la creació de municipis lliures de violència en els que promoure la reinserció dels bergants a la vida productiva sota la supervisió del Comitè Internacional de la Creu Roja i l'OEA. Aquesta opció es focalitza en els sis municipis en què les colles s'han compromès a "acabar tota mena de violència", no només els homicidis que mantenen en la seva treva general plantejada pel President Mauricio Funes. La seva

El desembre de 2012 els líders de les bandes van acceptar iniciar una nova fase de prevenció de la violència i el delictes

opció mereix ser destacada ja que, fins fa poc, era reticent a qualsevol acostament a les bandes o recerca d'alternatives a la mera acció policial. Ara amb una inversió

de 33 milions de dòlars, destinats: a reinserció socioproductiva 18,9 milions de dòlars; a inserció educativa 4,3 milions de dòlars, a salut integral 9,3 milions de dòlars i finalment a seguretat ciutadana i prevenció de violència 790.000 dòlars.

Les polítiques de *mà dura* van fracassar -i van originar un alt nivell de violència, mort, dolor... i costos econòmics desorbitats. Potser malgrat totes

/ PERE TUBERT

les limitacions, contradiccions i insuficiències s'obri una nova oportunitat de tallar la violència delinqüencial sense haver de recórrer a les polítiques repressives. Les causes que originen la violència delinqüencial no se solucionen amb altres mesures violentes i/o repressives sinó amb millors i més àmplies polítiques públiques preventives. El que cal és més *mà justa*. ◀

PERSPECTIVA

Un altre curs?

Raimundo Viejo Viñas
Artefakte/Universitat de Girona
@_mundus

S'acaba el curs i, com cada any, arriba l'hora del balanç de les mobilitzacions en defensa de la universitat. Un any més, el resultat és paradoxal: per una banda, queda demostrada la capacitat mobilitzadora de la PUDUP, per l'altra, sembla insensat considerar que els resultats, en el seu conjunt, siguin més que una desfeta: professors i investigadors que no renovaran contracte, que es quedaran sense recursos, que veuran retallades les seves nòmines; personal administratiu que serà més explotat, precaritzat o, directament, expulsat; estudiants que hauran de pagar les pujades de taxes o que es quedaran fora per no poder pagar-les.

Davant d'això, és un imperatiu ètic, però sobretot polític, deixar de persistir en una estratègia que ha demostrat ser inoperant. Hi ha qui pensa que, amb més vagues, més manifestacions, més del mateix, la cosa podria canviar. Ho dubto molt. En tot cas, cal veure si existeix algú o quelcom capaç d'anar més enllà d'on ja s'ha anat. Més que desafiar a discutir, desafiem a demostrar-ho.

Tenir ideologia és fàcil. La dificultat serà mantenir una mobilització quan qui s'hauria de mobilitzar està essent terroritzat, precaritzat o expulsat i quan no es

poden oferir resultats mínimament esperançadors. Reconec que no sé on em pot portar la meua hipòtesi d'intervenció política, però tinc clara una cosa: persistir en l'estratègia actual condueix a una derrota segura. Així ho vaig expressar durant la Caputxinada 2.0 i així s'ha tornat a verificar un any més.

“Cal produir institucions del coneixement que es fonamentin en la composició social de la precarietat”

Llavors, cap on hem de dirigir els nostres esforços? A risc d'errar l'anàlisi, proposo un gir estratègic en tres passos:

(1) Urgeix obrir l'espai de mobilització més enllà de les universitats. Després de dècades de neoliberalisme, la universitat ha estat modelada de manera que no és possible alterar de manera positiva la correlació de forces en el marc polític existent. La jerarquia, l'opacitat, la corrupció i altres problemes no ofereixen un terreny on es pugui guanyar. La institució està plena de trampes i jugar exclusivament dins el seu terreny és garantia de fracàs. Si afegim l'expulsió dels sectors més precaris i crítics, ja podem imaginar la resta. La qüestió és, doncs, començar a pensar des de l'exterior de la institució.

Això condueix a (2) la necessitat de produir institucions del coneixement que es fonamentin en la composició social de la precarietat. Si no produïm, organitzem i visibilitzem aquest exterior necessari cap a la reorientació estratègica, difícilment es podrà avançar. No només s'ha de modificar substancialment la composició de l'antagonisme reconeixent la precarietat en tots els seus aspectes (classe, gènere, origen...). També cal que aquesta composició de la precarietat s'articuli des de les bases institucionals que assegurin al precariat la seva autonomia de cara a l'Estat i el mercat.

Per últim, necessitem (3) establir les institucions esmentades en la constitució material. Si s'aspira a articular una alternativa a la precarietat partint de la precarietat, és vital que les institucions emergents arrelin en l'economia social i solidària, que sàpiguen llegir les seves necessitats i aportar allò que requereix el seu bon funcionament.

Si, un cop desenvolupada aquesta estratègia, s'assoleix l'empoderament esperat i, des d'aquest, es considera oportú negociar amb el comandament el destí de la universitat pública-estatal o senzillament prosseguir el camí de l'autonomia, és un tema que es podrà discutir. Per ara, però, estaria bé començar per canviar una estratègia que ha fracassat i començar a guanyar la batalla pel coneixement i l'emancipació. ◀

/ NÚRIA FRAGO

CANVI DE RUMB

Compartint el futbol

Daniel Serrano
President de SharingFootball
@FootballShared

Tot es va originar fa molts anys arrel d'un nen que dedicava hores i hores en buscar i copiar tots els resultats de la història del futbol. El nen va créixer i va compartir la idea de confeccionar la biblioteca mundial del futbol amb els, ara, seus socis. D'aquí ha sorgit el nostre projecte, innovador, esportiu, social i econòmic, que no pretén res més que crear tot un univers al servei del futbol.

Aquest és l'esport més popular del món. Derivat d'això, és també l'esport on es donen més problemes d'integració social. El projecte social de SharingFootball persegueix la integració de joves fills de famílies en situació econòmica delicada, mitjançant la pràctica del futbol.

El primer club que es beneficiarà de la nostra ajuda és el CE Salt. Aquesta ciutat té la característica d'acollir un nivell alt d'immigració, afegit a les conseqüències econòmiques de la crisi actual i un important nivell d'atur. Això es tradueix en la falta de recursos econòmics dels pares i del club. Aquest club representa una concentració de més de 300 nens i nenes, tots ells empadronats a Salt i Girona. A dia d'avui, el club no té capacitat per finançar aquells que no poden cobrir la quota, que representen el 60% de totes les seves jugadores i jugadors.

Tenim com a objectiu lluitar contra l'abandonament de la pràctica del futbol per la falta de recursos econòmics de les famílies

En aquest club, com passa a pràctica tots els clubs de Catalunya, hi ha nens i nenes d'entre 7 i 15 anys que no poden pagar i han de conformar-se amb mirar la resta des de la banda. Aquest espectacle no només passa a Salt sinó també a molts clubs de Catalunya. Jugar a futbol costa molts diners; esperem que no es converteixi en un luxe limitat a una categoria social privilegiada.

Tenim com a objectiu lluitar contra l'abandonament de la pràctica del futbol per la falta de recursos econòmics de les famílies. Aquest és un projecte ambiciós que reuneix molts cors solidaris que permetran que cap nen o nena es quedi al marge de l'esport i la seva tasca formativa i, en conseqüència, al marge de la societat. Volem racionalitzar els pocs recursos existents i apostar per una formació eficient, sostenible i de servei. ◀

IMPRESSIIONS

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La societat civil és la clau

Lluís Vantolra
Solsona

Una part molt important de la societat catalana està donant mostres de gran coratge, determinació, fermesa i voluntat per exigir el dret de decidir el nostre futur, d'aconseguir la independència, de construir un país molt millor, en què el fruit del nostre esforç i treball repercuteixi en els nostres serveis, educació, sanitat, pensions, treball... Són els nostres polítics els que per interessos personals, polítics, per deutes, per pressions mediàtiques, econòmiques, judicials... demostren un dia sí i l'altre també una falta de fermesa, coratge, decisió i honestat que no fan més que augmentar la falta de confiança i la necessitat d'una regeneració profunda dels partits polítics, la seva forma d'actuar, la seva manera d'ésser elegits... i també és això el que fa que el procés vagi a una velocitat tan reduïda, no l'excusa de fer les coses ben fetes. La meua conclusió, per tant, continua sent la mateixa que sempre he expressat: només mitjançant una societat civil compromesa, valenta, ferma, podem aconseguir decidir el nostre futur i assolir la plena llibertat; els polítics els haurem d'arrossegat i no deixar que malmetin els anhels i les il·lusions de construir un país millor per a tots. ◀

Incendi al Carmel

Carmen Monge
Barcelona

El 16 de juliol es va produir un incendi al barri del Carmel que, afortunadament, no va causar ferits ni danys. Davant aquesta situació, volia puntualitzar que els veïns del barri ens hem queixat reiteradament de l'estat dels descampats municipals. Fins i tot vam presentar una queixa al Síndic de Greuges fa més d'un any, que es va resoldre favorablement amb el compromís de l'Ajuntament de mantenir els espais en condicions òptimes, tant per l'estat de la vegetació com per la brutícia que s'acumula. Actualment, els matolls ressecats de la majoria dels descampats fan més d'un metre d'altura, cosa que els converteix en un polvorí enmig d'habitatges i del poc bosc que queda a Barcelona. Fa dues setmanes van venir els treballadors de Parcs i Jardins però van deixar el treball a mitges. Si l'Ajuntament fes el seu treball netejant el sota bosc i descampats de la ciutat no tindríem aquestes desagradables sorpreses. Sembla que haurà de passar alguna cosa greu perquè reaccionin. ◀

PENSEM

La força de la raó

Xavi Miquel
@La_Directa

Darrerament, no hi ha dia que passi que no escoltem o participem en una conversa política on la interlocutora argumenta que el sistema està podrit, que tots els polítics són uns corruptes i que els bancs són uns lladres. Ara, amb el cas Bárcenas, encara s'ha aguditzat molt més el sentit d'indignació i ràbia. Des dels moviments socials, veiem aquest esclat com una constatació que bona part de la societat ha assumit una crítica que durant molts anys hem anat escampant. Nosaltres ja denunciàvem que l'urbanisme i la política d'habitatge eren una catàstrofe ambiental, social i econòmica, ja asseguràvem que els Mossos (o la policia que fos) atonyinava a les manifestacions i torturava a les comissaries, ja cridàvem que el sistema era corrupte de per sí i que la banca ens

robava dia sí, dia també. Actualment, les proves són dures bufetades de realitat quotidiana que ens afecten amargament. I encara així hem aconseguit sumar molta gent que abans ens mirava amb por i desconfiança. No podem deixar passar aquesta oportunitat, hem d'anar

Hem d'anar omplint totes les esquerdes d'aquest sistema que s'enfonsa amb propostes trencadores

omplint totes les esquerdes d'aquest sistema que s'enfonsa, amb les propostes trencadores que dia rere dia practiquem arreu del territori. I com sempre, a cop de raó, amb la força de la constància i amb l'alegria del primer dia. Com deia aquell vell lema "el nostre dia arribarà". I només cal que estiguem preparades. ◀

COM S'HA FET...

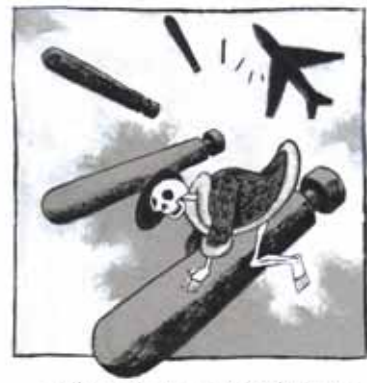
Aquesta setmana pleguem veles i marxem de vacances. Tornarem el dimecres 4 de setembre. El proper curs, 2013-2014, ens reserva moltes emocions, molta feina i molts reptes. Començarem el curs amb ordinadors nous, en principi. Gràcies als diners del Verkami, aquest estiu volem renovar tot

l'equip informàtic i fer una bona instal·lació per treballar en xarxa. El mateix setembre començarem el procés amb A+4 per encarar la nostra conversió en cooperativa. D'altra banda, l'ctineu començarà a fer la renovació de la pàgina web. Vaja que començarem el curs amb força. Fins al setembre. Bon estiu i salut!

FE D'ERRADES

— A l'Estirant del Fil del número 326 citàvem la DASC com un espai de reflexió, quan són un col·lectiu d'afinitat, que produeix discurs alternatiu i porta a terme accions directes.

EL RACÓ IL·LUSTRAT

- L'humanisme va morir al primer bombardeig humanitari!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. // Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA
redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il·lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM? **REDACCIÓ** Estirant del fil David Bou i Marc Font **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaders d'illacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hiba Arbide, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Àlex Romaguera **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marco Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa **Puyal PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineu **DISSENY GRÀFIC** Jose Tèllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: hortadirecta.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARRESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PENENT: terrespenent@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 23

MIRALLS
**Arcadi Oliveres i
Teresa Forcades**
“Cal crear un espai per
canviar les regles del joc”
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Per un nou model energètic
pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 160

DIRECTA 327
24 de juliol de 2013

IL·LUSTRACIÓ:
Núria Frago

A FONTS | ESPORT I ANARQUISME

Un altre esport és possible

Imagineu que esteu presenciant una cursa atlètica i, entre els dorsals i les tanques, patrocinats uns i altres per diverses empreses multinacionals, veieu un corredor amb una samarreta que, en comptes de dur el logo de Qatar Foundation o de Nike, llueix el lema ‘Llibertat Anarquistes Presos’. Doncs no cal que us ho imagineu més perquè això ja està passant. I no és pas una acció de denúncia, és la samarreta de la Creu Negra Duatlètica, una agrupació esportiva llibertària. L’impacte d’aquesta imatge va ser, precisament, un dels motius fundacionals d’aquest projecte que, segons el seu bloc, “busca denunciar, donar visibilitat i publicitat al greuge dels presos anarquistes per mitjà de l’esport”.

Roger Costa Puyal
afons@setmanaridirecta.info

Lluny dels Messi, Gasol, Pedrosa i companyia, aquests darrers anys, a Catalunya, han aparegut diverses iniciatives esportives que uneixen la pràctica de l’esport i la difusió dels ideals llibertaris. Col·lectius com la Creu Negra Duatlètica (CND, integrada dins la Creu Negra Anarquista) o la Unió de Grups Excursionistes Llibertaris (UGEL) promouen l’esport popular i tenen una idea força clara del que ha de ser una pràctica esportiva sana i lliure del llast capitalista.

La UGEL és, segons el seu bloc, una “associació de diferents grups de Catalunya que pretén poder fer de l’excursionisme una escola que, a través del contacte amb la natura, ajudi la persona a forjar el seu caràcter dins els marcs de la solidaritat i el suport mutu”. Altres grups similars són l’Agrupació Excursionista Serra Litoral, que té la seu al local de la CNT de Premià, o el grup Atletes Vegetarians Sense Límits. Aquests últims assenyalen, a la seva web, que volen “agrupar persones esportistes, vegetarianes i que no es vulguin quedar només amb aquests dos conceptes, sinó que vulguin defensar els drets dels sense veu, animals i humans”. El fet que aquests grups hagin nascut els darrers anys testimonia –un cop més– l’auge de les idees anarquistes, com s’ha pogut constatar recentment amb la Trobada Anarquista de Catalunya (vegeu “Col·lectius anarquistes catalans es trobaran a Barcelona per enfortir el moviment llibertari” a www.directa.cat).

Aquests grups diferencien l’esport *espectacle* de l’esport *pràctic*. El primer és un esport d’elit amb un negoci al darrere, que acaba esdevenint la seva raó de ser. Aquest esport juga un paper clau en la tasca de frenar el moviment obrer, ja que actua com a alliberador de tensions ocupant el temps lliure de les classes populars i produeix divisions i en-

frontaments irrealment. El segon és una activitat física saludable i una expressió lúdica amb unes normes pactades de mutu acord. Es tracta de superar adversitats i no d’esclafar la veïna. D’aquesta manera, la persona contrincant es converteix en una col·laboradora en la cerca d’un objectiu comú d’esbarjo i creixement físic i mental.

Com llegim a l’article “L’esport ens pertany”, publicat a *Solidarietat Obrera*, “aquesta concepció de l’esport és la més bàsica, la dels seus orígens: una activitat col·lectiva on cada individu s’exercita en un entorn de companyonia, sempre entre iguals, on no existeixen jerarquies”. De fet, aquesta tradició d’esport popular mai no s’ha deixat de practicar; en són un exemple les marxes cicloturistes i les curses atlètiques populars, on cadascú fa el seu millor temps i tothom rep la mateixa recompensa. Un altre exemple és el muntanyisme, on –tot i la “massificació, el *vuèmilisme* i la creació recent de disciplines competitives– l’ideal de respecte a la naturalesa continua present”.

–
La persona contrincant es converteix en una col·laboradora en la cerca d’un objectiu comú d’esbarjo i creixement
–

Aquests grups aposten per l’esport com una forma d’esbarjo saludable i popular i, alhora, potencien la solidaritat i les lluites socials entroncant amb les tradicions obreres llibertàries. Però, sobretot, davant l’esport *espectacle* dels milions, les corrupteles, el *dopping* i les xifres amb tants zeros –que resulten ofensives en els temps de crisi que estem vivint–,

aquests projectes mostren que hi ha una altra manera de fer esport.

Avui dia, la proposta de viure l'esport d'aquesta manera sorprèn, però no és pas nova. A principis del segle XX, quan el moviment obrer tenia força i creixia, ja es van teixir molts ponts entre les pràctiques esportives i els ideals anarquistes. Històricament, el moviment anarquista ha fet ús de l'esport amb finalitats polítiques, ja sigui per estrènyer llaços i promoure la solidaritat internacionalista, per encobrir activitats subversives, per afavorir el creixement personal i col·lectiu, per denunciar polítiques i difondre lluites o per promoure el paper de la dona.

Olimpiades Populars

Entre 1921 i 1937, el moviment obrer va organitzar cinc Olimpiades Populars, amb una estructura semblant a les oficials, però amb un perfil ideològic diferent. No es buscava la competició, sinó l'esperit de superació; no es volia un esport professional i comercialitzat, sinó un esport accessible per a tothom. A més, també s'hi feien demostracions folklòriques, exposicions d'art, conferències i debats. El mateix Baró de Coubertin va reconèixer, en una ocasió, que aquest esport s'aproximava més al seu ideal esportiu. Les Olimpiades Populars de 1936 havien de començar el 19 de juliol a Barcelona, ciutat escollida per la

Imatge de capçalera de la web de la UGEL

força que hi havia pres l'esport popular durant els anys trenta. S'hi van inscriure 23 delegacions internacionals i l'objectiu, a part de l'esportiu, era denunciar els Jocs Olímpics que se celebraven al Berlín nazi. Per desgràcia, l'alçament feixista les va avortar el mateix dia de la inauguració oficial i ja no es van poder fer. L'any següent, Anvers va substituir Barcelona i va organitzar les Olimpiades Populars, que van comptar amb la participació de 27.000 esportistes de disset països, entre ells, un equip espanyol i un català. Finalment, les Olimpiades Populars van decaure quan la Unió Soviètica va ingressar al Comitè Olímpic Internacional per traslladar la guerra freda a l'esport.

va proclamar campió de Catalunya i de l'Estat. També va tenir altres seccions, com la d'atletisme, la d'hoquei o l'excursionista, que va ser molt activa. Arran de la importància obrera del Poble Nou i l'omnipresència de la CNT, ràpidament va esdevenir un punt de reunió de la militància anarcosindicalista i els desplaçaments es van aprofitar

El moviment anarquista ha fet ús de l'esport amb finalitats polítiques

per fer contactes o comprar armes. El grup d'acció de Durruti, Ascaso i Garcia Oliver, Los Solidarios, va utilitzar freqüentment les instal·lacions del club i, durant els anys trenta, hi van tenir un arsenal clandestí. El juliol de 1936, van robar dos camions, hi van instal·lar metralladores i els van aparcar al camp de futbol, que van fer servir de quarter general per aturar l'alçament feixista. La militància sindical armada del barri es va anar reunint als voltants del camp, des

Escut del Júpter

El Júpter

El Club Esportiu Júpter es va fundar l'any 1909 al Poble Nou i va esdevenir un dels primers equips de futbol de Catalunya. La seva millor temporada va ser la de 1924-25, quan es

ELOI MARTÍNEZ. Fundador de la Creu Negra Duatlètica
“El nostre objectiu no és arribar a l'esport d'elit”

Eloi Martínez, durant una cursa a Àustria

CND

D'on surt la Creu Negra Duatlètica?

La Creu Negra Duatlètica va sorgir fa aproximadament dos anys i mig com una iniciativa personal. Quan vaig començar a participar en curses populars de deu quilometres, vaig veure que hi havia molta gent fent publici-

tat de marques, equips i fins i tot coscos policials i vaig pensar en l'impacte que suposaria veure una reivindicació política totalment explícita fora dels entorns habituals. Al cap de poc, em vaig aficionar a les duatlons de carretera, on molta gent corre en equip. A les curses per equips pròpiament dites, els equips han de ser d'entre tres i cinc persones, que han de córrer juntes en tot moment. Quan vaig presenciar una cursa d'aquestes, vaig pensar que era una imatge molt potent veure un equip de persones vestides igual corrent juntes. En aquell moment, vaig decidir inventar-me la Creu Negra Duatlètica. Dic *inventar-me* perquè, durant els primers mesos, la CND va ser una individualitat. Va costar molts correus i llargues esperes, ja que calia contactar amb la Federació de la Creu Negra Anarquista per obtenir el vistiplau i comprometre's a complir els seus estatuts. Un cop fet això, vaig crear un bloc, un correu i una pàgina de Facebook. Llavors, s'hi van animar les primeres persones i la CND va deixar de ser una individualitat; ara mateix, hi ha cinc persones que col·laboren habitualment en aquest projecte, ja sigui en el tema social o en l'esportiu. La primera equipació –que ha durat fins fa poc– era negra i pintada a mà i duia el nom del club al pit i el lema *Llibertat anarquistes presos* a l'esquena. Ara acabem de rebre les noves samarretes.

Per què vas triar la lluita anticarcerària?

D'entre les moltes reivindicacions que es podien dur a terme, vaig pensar que la més urgent, persistent i desconeguda és la dels presos polítics. El primer cas que vaig reivindicar va ser la llibertat d'Alfonso Hermoso, empresonat pel cas Kubotan. No crec que l'Alfonso ho hagi arribat a saber, ja que no ens hem conegut i no hi va haver manera de contactar amb el seu entorn.

Quins esports i quines activitats feu?

Els esports que practiquem els membres de la CND com a tal són atletisme (curses populars de fons), *trail running*, ciclisme, duatló de carretera, duatló de muntanya i muntanyisme. En aquest últim esport, estem adherits a la UGEL. Alguns simpatitzants de la CND també han corregut amb nosaltres, per exemple, membres del Grup Atlètic Llibertari del Maresme (GALM). No tenim un recompte de totes les activitats desenvolupades per membres de la CND, però diria que devem haver participat en prop de quinze curses atlètiques populars, quinze duatlons (entre carretera i muntanya), cinc sortides de muntanyisme i deu de *trail running*. Pel que fa als resultats, mai no s'ha fet cap podi ni cap posició entre els deu primers. Sens dubte, ens agradaria, però el nostre objectiu no és arribar a l'esport d'elit perquè entenem l'esport com una activitat a la qual tothom ha de

tenir accés i que ha de servir per tenir una vida més saludable, esbargir-se i passar-ho bé.

Quins són els vostres objectius esportius i polítics?

Els nostres objectius esportius principals són créixer en nombre de companys, registrar un club oficialment per poder participar en duatlons per equips i, en un futur, organitzar una cursa popular anual. El nostre objectiu polític és el que portem escrit a les equipacions, però, mentrestant, la nostra tasca principal és conscienciar les persones alienes sobre la realitat dels centres penitenciaris, les condemnes per motius polítics, etc. Podem dir que, de mica en mica, estem assolint aquestes fites que ens marquem. En primer lloc, pel creixement que experimenta el grup i, en segon, per les reaccions que hem pogut veure de persones alienes a la causa anarquista arran del simple contacte visual amb les nostres equipacions, sense ni tan sols haver-hi entaulat conversa.

d'on va partir per esclafar les tropes rebels. Durant la guerra, el Júpiter va col·laborar amb el Socors Roig Internacional i, després, amb el triomf de Franco, el règim el va obligar a modificar l'escut perquè tenia connotacions catalanistes i el va intentar convertir en una filial del RCD Espanyol.

El naturisme llibertari

Des de principis del segle XX i, sobretot, durant els anys trenta, el naturisme llibertari va esdevenir un corrent molt fort. El vegetarianisme, el neomalthusianisme, el nudisme, l'interès per la natura, les pràctiques de contracepció i l'amor lliure van ser alguns dels vessants d'aquesta onada que va recórrer l'anarquisme. Un altre puntal d'aquest moviment va ser la pràctica d'esports de muntanya. Hi va haver molts clubs excursionistes llibertaris que aprofitaven les excursions per tota mena de finalitats: per apropar-se a la natura, per aprendre, per créixer interiorment, per poder fer pràctiques prohibides a la ciutat –com el nudisme–, per fer activitats saludables, per reunir-se i debatre i fins i tot per entrenar-se en la lluita armada o preparar accions de guerrilla.

Autogestió veïnal

Durant els anys setanta, l'esport popular i l'excursionisme van viure un nou boom, després dels 40 anys de foscor franquista. En aquesta època de reconstrucció social, la lluita per l'accés a l'esport es va barrejar amb la resta de lluites per l'accés a diferents qüestions que restaven vetades a les classes populars. No van ser lluites estrictament anarquistes,

Als 70, la lluita per l'accés a l'esport es va barrejar amb la resta de lluites

però sí autogestionades i imbuïdes de les idees d'autonomia i acció directa pròpies de l'anarquisme. Un exemple van ser les Olimpíades Populars que va organitzar el moviment veïnal de Nou Barris l'any 1973. Durant els quatre diumenges del novembre d'aquell any, el Centre Social de Roquetes va organitzar aquestes jornades al bell mig de la Via Favència, aleshores encara en construcció. Hi van participar 300 joves, que

van fer diverses proves d'atletisme sobre un descampat de terra i escombraries. L'objectiu era denunciar la manca d'equipaments esportius a Nou Barris, ja que el districte només comptava amb dues instal·lacions esportives, privades i privatives: el Club Natació Sant Andreu i l'escola esportiva Brafa, aquesta última, propietat de l'Opus Dei i exclusivament masculina.

Precisament al mateix lloc, trobem un exemple actual de lluita veïnal i autogestionada per l'esport, les pistes de skate de la Via Favència (vegeu "Quan patinar és un luxe a la Barcelona dels X Games" a www.directa.cat). Les usatgeries d'aquestes pistes han hagut d'autogestionar la reparació de l'espai davant la deixadesa municipal, que no només no està fent els treballs de condicionament, sinó que, a més, multa les usatgeries pel fet de fer-ho per iniciativa pròpia.

+info:
<http://creunegraduatletica.blog.cat/>
<http://ugel-catalunya.blogspot.com.es/>
<http://atletesvegetariansenslimit.blogspot.com.es/>
<http://aeserrallitoral.blogspot.com.es/>

ALBERT LUQUE. Secretari de la Unió de Grups Excursionistes Llibertaris (UGEL)
“La idea és fer la tasca administrativa i facilitar tot el que puguin demanar els grups”

L'Albert pujant al cim de Bastiments

UGEL

D'on surt la UGEL?

Fa cosa de dos anys, juntament amb quatre amitats, vam crear un grup excursionista, la Peña Muntanyera Llibertària, i vam fer diverses sortides. Aviat ens vam adonar que els refugis d'alta muntanya són molt cars si no

estàs federat a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC). La idea de crear una agrupació de grups excursionistes llibertaris va sortir l'estiu passat. Vam organitzar una excursió per la ruta del *Caracremada* amb alguns companys de la CNT de Cornellà. Allà, vam parlar dels diversos grups excursionistes que coneixíem i de la possibilitat de crear una xarxa perquè es poguessin donar suport mútuament, amb el tema de la informació, compartint rutes, material, etc. Ens vam posar en contacte amb la gent que coneixíem i també amb gent que no coneixíem i vam convocar una excursió conjunta a l'octubre. El 12 d'octubre de 2012, deu companys de la Peña Muntanyera Llibertària, del Grillo Llibertari i de la Creu Negra Duatlètica ens vam citar al Parc Nacional d'Aiguestortes per fer l'ascensió a la Punta Alta de Comalesbienes, a 3.014 metres d'alçada. Allà vam decidir tirar endavant la idea.

Quina és la forma legal de la vostra entitat?

Després de parlar amb l'advocat que assisteix la CNT de Cornellà, ens vam constituir en associació cultural amb el nom d'Unió de Grups Excursionistes Llibertaris (UGEL). Si ens haguéssim constituït com a entitat esportiva, haguéssim tingut problemes perquè, en

passar de cinquanta membres, per defecte, haguéssim tingut alguna federació al damunt, amb el control per part de la Generalitat... i no volíem tenir-hi res a veure.

“Els refugis d'alta muntanya són molt cars si no estàs federat a la FEEC”

Com us financeu?

Una de les idees de la UGEL és poder tenir un fons econòmic per poder finançar, en la mesura del possible, les excursions dels grups. En aquest aspecte, hem tingut sort, ja que la CNT de Cornellà ens ha deixat el local per fer *kafetes* i concerts per finançar l'associació. Pel finançament ordinari de l'entitat, es demana una quota anual de quinze euros a les persones afiliades (perquè rebutgem les subvencions i ens volem autogestionar) i que col·laborin en les activitats que es facin per recollir diners.

Quins són els objectius de la UGEL?

L'objectiu bàsic de l'associació és crear una estructura, com un paraigües, per poder donar suport als grups que s'hi

integrin. Els grups membres tenen dret de participar a les assemblees, fer ús –gratuitament– del material de l'armari que s'ha creat (motxilles, bastons, cordes, tendes, etc.) i demanar ajuda econòmica si l'excursió que es vol fer supera el pressupost del grup. Encara estem engrèixant la maquinaria, però, quan estigui tot llest, cada grup serà autònom, podrà accedir a l'armari de material i podrà compartir l'experiència relatant l'excursió en un bloc. La nostra idea és fer només la tasca administrativa facilitant tot el que puguin demanar els grups.

Quants grups integren la Unió?

Actualment, la UGEL està formada per quatre grups: la Peña Muntanyera Llibertària de Sant Feliu de Llobregat, el Grillo Llibertari de Cornellà de Llobregat, la Creu Negra Duatlètica de Torelló i Els Mussols de Terrassa. En total, som prop de divuit persones.

Quines excursions heu fet?

Des que es va crear la UGEL, la tasca administrativa ens ha robat molt de temps, però hem anat fent algunes sortides. Aquest hivern, vam ascendir el Gra de Fajol (2.700 m.) per la canal occidental de la collada. També vam participar en una sortida organitzada per l'Agrupació Excursionista Serra Litoral –amb la qual estem treballant perquè s'integri a la UGEL– pels Cingles de Bertí. Finalment, els propers 24 i 25 d'agost farem una ascensió a la Pica d'Estats (3.143 m.) i tenim més sortides previstes i moltes idees que encara no hem pogut posar en pràctica.

Arcadi Oliveres i Teresa Forcades: “Necessitem despertar la consciència”

El Procés Constituent és un moviment que pretén coordinar moltes de les lluites socials que s'estan desenvolupant a Catalunya i implicar una majoria de població que, tot i veure que els seus drets s'estan retallant, encara no s'ha organitzat políticament. L'objectiu final és obtenir una majoria social prou àmplia per desbordar les limitacions del sistema parlamentari i canviar les regles del joc de manera democràtica i pacífica, però també radical. Ens ho expliquen des del monestir de Sant Benet –a la falda de Montserrat– les dues cares més visibles del moviment, l'economista Arcadi Oliveres (1945) i la teòloga i metgessa Teresa Forcades (1966).

Gemma Garcia i Carles Masia
entrevista@directa.cat

Estratègicament, quins són els passos que seguirà el Procés Constituent?

AO: A Catalunya, hi ha un gruix majoritari de gent que no està d'acord amb l'actual manera de fer les coses en l'àmbit social, econòmic i polític. Fonamentalment, procedeixen de tres grups: persones a títol individual que configurarem el que coneixem com a indignats, totes les plataformes que han anat sorgint per necessitat –sanitat, educació, habitatge, transgènics, aigua...– i, finalment, persones disconformes d'alguns partits polítics d'esquerres. A llarg termini, volem formar una candidatura unitària al Parlament de Catalunya per a les eleccions de 2016. La força ens la donarà la presència al territori, les 80 assemblees locals, les més de 40.000 adhesions, el treball intern, les reunions sectorials, etc.

TF: El 50% de la població catalana que no està organitzada políticament ni socialment –però que està veient que li retallen els drets– és el primer interlocutor del Procés Constituent i, si ens hi adrecem, poden passar coses sorprenents. En cap cas ens hem plantejat el procés com una plataforma de partits polítics i grups organitzats.

Flavors, la idea seria crear la candidatura per a les eleccions autonòmiques de 2016 –que no estaria encapçalada per vosaltres– i, a partir d'aquí, obtenir una majoria suficient per dissoldre el Parlament i posar en marxa el Procés Constituent. Què passarà si no obté prou suport?

TF: Estem en un moment extraordinari i el nostre esforç s'ha de dirigir a fer que aquesta majoria sigui possible a la primera. Si no, haurem d'estar preparats per aguantar per fer-ho a la segona. Mentrestant, haurem de fer una mica

com la CUP al Parlament, és a dir, no pensar que dins d'aquest marc serà possible el canvi social, sinó mostrar les incongruències del sistema a més gent.

AO: És difícil fer aquest tipus de previsions, ja que hi ha moltes incògnites: la consulta per la independència, no saber si ERC trencarà amb CiU, les eleccions municipals, europees i estatals... Així doncs, fins que no arribem a l'horitzó de l'any 2016, hi pot haver moltes variables noves.

Amb tres anys, n'hi ha prou per poder articular assemblees territorials i sectorials de base?

TF: La voluntat del procés constituent és crear aquest espai que permeti canviar les regles del joc. Les circumstàncies són diferents de les de fa vint anys, quan estàvem en plena onada neoliberal. No demanem a ningú que unifiqui els criteris en un únic programa polític, demanem que estiguin d'acord amb un canvi radical.

AO: Sé que l'exemple és dolent, però, quan es va acabar el franquisme, Adolfo Suárez –que no havia format part de cap partit polític, excepte del Movimiento Nacional– va crear, en mig any, la Unión de Centro Democrático (UCD), que va acabar tenint majoria parlamentària en detriment de formacions històriques com la Democràcia Cristiana, el Partit Socialista i el Partit Comunista. Dit això, ara no vull que ningú pensi que farem una segona UCD!

–
“Volem formar una candidatura unitària al Parlament de Catalunya per a les eleccions de 2016”
–

Arran de les formes organitzatives assembleàries que plantegeu, heu mantingut contactes amb la CUP?

TF: Els contactes informals han servit, sobretot, per desfer les reticències; no estem en contra de les persones que ja estan treballant i obrint camí, sinó que volem reconèixer els seus mèrits. Pel que fa a la resta de partits, està tot obert. L'important és que, en aquest moviment, no hi apareguin cares conegudes; es tracta d'estimular un nou lideratge des de baix, sense persones reciclades.

AO: Per qüestions d'intuïció i proximitat política, és evident que, amb les CUP, hi pot haver molta bona relació, igual que amb Iniciativa i Esquerra Unida i Alternativa. Però tampoc descartem diàlegs amb ERC i el PSC, ja que tenen algunes persones que podrien ser vàlides per entrar al procés.

TF: El més important són les assemblees locals i, si comencem a tancar portes, serà difícil aconseguir l'objectiu. Aquí es decidirà tot.

En una entrevista afirmaves que un Estat català independent hauria de ser molt més solidari del que és ara Catalunya com a Comunitat Autònoma dins de l'Estat espanyol. Podries explicar una mica més aquesta idea?

AO: Les tres primeres pàgines del manifest de la mobilització de l'11 de setembre de 2012 es referien explícitament a les balances fiscals. Catalunya ha de ser independent perquè és un poble, una llengua, una història i una manera de fer i

s'ho mereix. Per a mi, les balances fiscals són un tema secundari. Dir que si som independents tindrem més peles va contra els principis de la Catalunya independent que jo desitjo. Per això vaig dir –potser amb massa força– que hauríem de ser solidaris i continuo pensant-ho. Si ara som solidaris amb Extremadura, ho som perquè Madrid ens hi obliga i no perquè nosaltres volem, que seria molt diferent. D'altra banda –i aquest és un tema tècnic molt complex–, tinc alguns dubtes sobre la certesa del dèficit fiscal de Catalunya.

Quina és la vostra proposta envers l'Església?

TF: La separació entre Església i Estat és el més desitjable per a qualsevol comunitat cristiana que es planteja seriosament l'Evangeli. Déu mateix es va fer feble i nadó perquè era l'única manera de dir que estava a favor de la llibertat i de les relacions que no parteixen de la imposició i ho va fer des de

cia de ser agent polític”

FOTOGRAFIA:
Enric Català

baix. Llavors, no té sentit que la institució catòlica ho intenti fer des de dalt. A Espanya, hi ha hagut una aliança entre el PP i la Conferència Episcopal Espanyola –i, a Catalunya, entre CiU i membres de la jerarquia eclesiàstica– que no correspon a la separació de poders que demana el concili II del Vaticà i la Constitució. D'altra banda, pel que fa a l'economia, l'autofinançament de les comunitats és el que té més sentit.

AO: Fa deu anys que sóc president de Justícia i Pau –institució que depèn del Bisbat de Barcelona– i, quan l'Església fa la campanya de la renda, jo dic “no marquis la creueta”, perquè entenc que, si aquesta institució té fidels que se l'estimen, són ells qui l'han de finançar.

El manifest també parla de la reconversió ecològica de la producció. Com l'aprofundireu?

AO: És una necessitat actual i, sobretot, de futur. No p-

odem mantenir el planeta amb aquest malbaratament de recursos. Si es fa, és perquè una part privilegiada de la població mundial –mil milions de persones– abusem totalment d'aquests recursos en detriment de la resta. No estem moralment autoritzats a continuar així, per això, sovint parlo de decreixement.

TF: Hi ha estudis que asseguren que és perfectament viable una Catalunya amb energies renovables i que, a sobre, seria més barat. No és un lema, són coses que s'han de saber i crec que la majoria de la població hi estaria d'acord, només s'hi oposarien els que hi tenen interessos econòmics.

Un dels arguments contra la independència de Catalunya és que podria quedar fora de l'OTAN i de la UE. Què en pensem?

AO: Estic preparant un article titulat “Sortir del foc per

caure a les brases”. Per a alguns, sortir del foc voldria dir sortir del control espanyol i tenir un Estat propi. I caure a les brases vol dir anar a la UE. Fa molts anys que l'estudio i puc afirmar que la UE és molt més aberrant que l'Estat espanyol en tots els aspectes: control financer, mediàtic, burocràtic, grups de pressió, armament, racisme i migració...

TF: Hem entrat en una dinàmica neocolonial, ara, els països pobres s'han tret de sobre el jou, que s'ha desplaçat. Rosa Luxemburg ja deia que el capitalisme té la necessitat de crear bosses de marginació i explotació. I ara, això ha vingut cap aquí de manera gens dissimulada; gairebé sembla impossible que no puguem reaccionar. Després, hi ha el tema del deute: aquests diners no els podem tornar mai, generen interessos a mans del poder financer i el percentatge del PIB destinat a tornar el deute extern no cobreix ni els interessos. És una situació que hem analitzat amb el Tercer Món i això ens porta a enfrontar-nos a les polítiques de la UE. Sense sobirania econòmica, no hi ha sobirania política.

–
“Anar a la UE seria caure a les brases. La UE és molt més aberrant que l'Estat espanyol en tots els aspectes: control financer, mediàtic, burocràtic, grups de pressió, armament, racisme...”
–

Per acabar, us heu inspirat en altres experiències o models?

AO: Els canvis que s'han produït darrerament a l'Amèrica Llatina van en aquesta direcció. El procés que més m'agrada és el de Bolívia, que ha estat capaç de tirar endavant assemblees constituents.

TF: A Veneçuela, vaig descobrir el que vaig anomenar “recuperació de la subjectivitat política”. És a dir, et trobes persones que aquí podries qualificar de marginals –per la manera de vestir o d'expressar-se– que parlaven com si la seva opinió sobre com havia d'anar el país comptés. En canvi, aquí, tens persones que, per la trajectòria que tenen, se suposa que haurien d'estar convençudes que la seva opinió compta, però estan absolutament desmotivades i desmobilitzades. Vaig pensar que necessitàvem despertar aquesta consciència de ser agent polític. Si el que penses no compta, no pots dir que vius en una democràcia, és una fal·làcia. En segon lloc, hi ha l'auditoria del deute extern impulsada a l'Equador: són gent seriosa, per això faran una auditoria i només pagaran el que els correspon. D'altra banda, segons un informe, un 77% del crèdit concedit a Grècia ha anat a parar a les entitats financeres. Pel que fa al 33% restant, s'ha d'estudiar què ha passat: potser no ha anat a les entitats financeres, però ha acabat a mans de les famílies més riques en concepte de compensacions. Tot això són coses que m'inspiren, igual que Islàndia, que va reaccionar a temps, a diferència de nosaltres. Hem de pensar a integrar l'Estat espanyol amb Grècia, Itàlia i Portugal, cal internacionalitzar els problemes i donar-nos que són transversals.

Lluís Ràfols

Per un nou model energètic

La darrera setmana, el Ministeri d'Indústria espanyol va emetre l'esperat esborrany del decret d'autoconsum energètic, amb un any d'endarreriment. El text inclou la taxa anomenada *peatge de suport*, que puja la tarifa a les persones que generen la pròpia energia i reserva al govern la capacitat d'augmentar o disminuir la quantitat a pagar. A causa d'aquest decret, generar

energia serà un 27% més car que consumir la de les companyies elèctriques. En contraposició a la maniobra privatitzadora del ministeri, la cooperativa Som Energia, la Plataforma Nuevo Modelo Energético o el poble empordanès d'Ordís enceten el camí d'una societat civil que reclama amb fermesa la transició cap a un sistema energètic descentralitzat, més sostenible i just.

Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Felipe González, conseller de Gas Natural Fenosa; José María Aznar, assessor d'Endesa; Elena Salgado i Pedro Solbes, assessors de les filials italiana i xilena d'Endesa; Ángel Acebes, assessor d'Iberdrola... I mentre el preu de l'energia fotovoltaica ha baixat un 80% durant els darrers cinc anys, les tarifes elèctriques no han deixat de pujar i la porta giratòria de la classe governant espanyola amb les empreses energètiques impedeix l'aprofitament de les energies renovables a l'Estat. El petit mercat d'autoconsum estarà en perill quan s'aprovi el decret –remès el 18 de juliol a la Comissió Nacional de l'Energia (CNE), que té quinze dies per valorar-lo–, ja que qui actualment estigui produint l'energia elèctrica tindrà dos mesos per inscriure's en un registre oficial i començar a pagar el *peatge de suport*, si no es vol enfrontar a un tall de subministrament o a una multa de fins a 30 milions d'euros.

Una reforma insuficient

Un comunicat d'Ecologistas en Acción insistia que la darrera proposta de llei presentada pel consell de ministres "no fa front als grans problemes del mercat elèctric, com són la dependència exterior o la incoherència que suposa el dèficit de tarifa". Segons el grup ecologista, a la proposta de reforma, li manca incorporar els costos associats a les diverses tecnologies i polítiques de generació distribuïda i

d'eficiència energètica, així com d'estalvi i de reducció del consum. Per les activistes, la solució passa per impulsar l'autoconsum instantani o mitjançant el balanç net zero i les microxarxes intel·ligents (*smart grids*).

Autogeneració contra l'oligopoli

L'any 1997, el mercat elèctric espanyol va començar un procés de liberalització per adaptar-se al marc europeu. Des d'aleshores, el cost de l'electricitat i de les taxes compensatòries que paga la usuària final ha augmentat. L'Estat espanyol té l'electricitat més cara d'Europa i la proposta de reforma té previst aplicar un augment del 3,2%. La creixent conscienciació planetària i la necessitat de reduir el cost de la factura elèctrica va empènyer moltes persones a autogenerar energia.

L'Estat espanyol té l'electricitat més cara d'Europa i la proposta de reforma té previst aplicar un augment del 3,2%

Aquesta pràctica, molt consolidada a països com els Estats Units o Holanda, és incentivada per la Unió Europea a través de bonificacions, que permeten que les consumidores aboquin energia a la xarxa i la recuperin quan la necessitin o la vinguin a una gran companyia elèc-

Jornada per un canvi de model cap a la sobirania energètica, al Pati Llimona (Barcelona), el 8 de juny

Aturem el Fracking

trica. A l'Estat espanyol, passa just el contrari, tot i que, segons dades de l'Institut per la Diversificació i l'Estalvi Energètic (IDAE), la CNE i l'Institut Nacional d'Estadística (INE), l'autoconsum solar podria abastir el 100% del consum diari tant per habitatges com per petites indústries.

Això sí, tirar endavant l'autoconsum significaria que les cinc grans companyies elèctriques deixarien d'ingressar 21.200 milions d'euros anuals provinents de la facturació de l'energia, cosa que sembla que no estan disposades a permetre.

El balanç zero

L'autoconsum solar, tal com està regulat actualment en el RD1699/2011, no afavoreix la instal·lació d'energia fotovoltaica en l'àmbit domèstic, ja que els excedents d'energia produïts es paguen al preu del mercat majorista.

Una solució a aquesta situació és el balanç zero, un sistema segons el qual les petites productores s'instal·len comptadors reversibles que permeten restar l'energia produïda de la consumida i, així, estalviar en la factura elèctrica. La incorporació de la mesura a països com Alemanya, Itàlia, Dinamarca, el

Agents de transformació

Lourdes Berdié

Davant un govern i un oligopoli que no deixa de posar obstacles, la societat civil és qui ha d'agafar i està agafant les regnes de la transformació. "El desenvolupament de les renovables serà inevitable", pronostica José Vicente Barcia, de la Plataforma por un Nuevo Modelo Energético, que afegeix: "La qüestió és qui produirà, distribuirà i comercialitzarà aquestes tecnologies". Una ciutadania informada i

activa és la clau. La Plataforma por un Nuevo Modelo Energético, d'àmbit estatal, va néixer el setembre de 2012 i, des de llavors, treballa activament per generar un espai de diàleg sobre la capacitat d'acció de la ciutadania per superar l'oligopoli elèctric i petroler. Els seus objectius són clars. Vol exercir pressió sobre el govern per frenar la irracionalitat de les normatives energètiques que penalitzen les energies renovables i s'allunyen de fomentar l'estalvi, l'eficiència i la racionalitat.

La plataforma també busca trencar la barrera informativa que titlla les renovables de cares i ineficients; per aquest motiu, han produït el documental *Oligopoly2. El imperio contra todos*, on es denuncia l'abús que exerceixen les cinc companyies elèctriques que controlen el mercat espanyol.

L'èxit de la plataforma ha permès recollir més de 100.000 signatures per avalar una denúncia davant la fiscalia anticorrupció perquè s'investigui si l'estreta relació entre la classe política i les grans elèctriques està marcada per la prevaricació i el tràfic d'influències.

Construcció d'alternatives

A Catalunya, el 8 de juny, va tenir lloc la Jornada per un canvi de model cap a la sobirania energètica. En aquella jornada, més d'una vintena de col·lectius i prop de seixanta persones a títol individual van començar a treballar per generar una xarxa catalana de transformació, un agent polític de transició cap a la sobirania energètica.

+INFO

alfons.perez@odg.cat
moises.subirana@isf.es

Ordis, pioner del canvi

L. B.

L'aventura va començar el 2010, quan el govern d'Ordis, un petit poble de 400 habitants de l'Alt Empordà, va signar el Pacte d'alcaldes i alcaldesses amb la intenció d'apostar pel pla 20/20/20 proposat a la conferència de Kyoto i adoptat pel Consell d'Europa. El pla es marca els objectius de reduir un 20% l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, estalviar un 20% del consum d'energia i arribar a un 20% de producció amb energies renovables abans de l'any 2020.

Una subvenció de la Generalitat de Catalunya va permetre fer una auditoria energètica a 56 de les 112 cases del poble i, a finals del mateix 2010, es va instal·lar un anemòmetre per mesurar el vent. Mentre Ordis avançava amb decisió cap a la sostenibilitat, a principis de 2011, el ple municipal va aprovar per unanimitat el Pla d'Acció per Energies Sostenibles i la Institució Altempordanesa per la Defensa i l'Estudi de la

Natura (IAEDEN) va llançar el manual *Energia: de l'ecopoble a l'ecocomarca*, a través del qual exposaven els passos a seguir per la microgeneració d'energia a partir de fonts renovables.

Un cop elaborat el document, com relata Montse Pascual de IAEDEN, van veure "que seria útil començar a desenvolupar-ho a partir de l'experiència d'un municipi" i van decidir-se a contactar amb l'alcalde d'Ordis, Maria Crehuet. Fruit de la col·laboració de la institució naturalista i el consistori, van aconseguir tirar endavant la instal·lació d'un microaerogenerador per a l'enllumenat públic i l'escola del poble, una infraestructura que, un any després de la seva inauguració, ja ha permès estalviar un 25% de la factura elèctrica.

+INFO

www.ordissostenible.cat

p2_Microaerogenerador del poble empordanès d'Ordis.tif

Japó, Austràlia, els Estats Units, el Canadà o Mèxic ha fet viables econòmicament les energies renovables sense necessitat de subvencions ni impostos especials. Tot i que fa més d'un any que els col·legis d'enginyeria i les entitats ambientalistes demanen la seva incorporació, la proposta de Reial Decret no en fa cap esment.

Un model de referència

El cas del parc eòlic marí de Middelgrunden, davant de les costes de Copenhaguen, mostra com una societat ambientalment conscienciada garanteix la viabilitat de projectes que utilitzen les energies renovables. A Dinamarca, des de la crisi del petroli dels setanta, es va apostar per una política activa en l'estalvi i la diversificació energètica. L'any 1990, ja hi havia un total de 3.000 cooperatives que gestionaven parcs eòlics.

L'any 1996, l'Oficina Municipal d'Energia i Medi Ambient de Copenhaguen va crear un grup de treball for-

mat per ciutadanes i l'empresa de serveis energètics Copenhaguen Energy per tirar endavant un projecte d'instal·lació d'un parc eòlic.

Després de quatre anys de participació comunitària i de negociacions amb l'administració, es va construir un parc eòlic de vint aerogeneradors (deu de la cooperativa ciutadana i deu de l'empresa energètica). La potència instal·lada és de 40.000 kW i hi participen gairebé 9.000 sòcies.

Ciutadania per la democratització energètica

A una escala més petita que Middelgrunden, trobem el cas de Munic, on –en el marc de l'Agenda 21 local– un grup de treball sobre energia va establir un conveni amb l'Ajuntament per disposar d'instal·lacions a les teulades dels equipaments municipals. El resultat va ser la formació d'una empresa de 400 sòcies i tretze instal·lacions fotovoltaïques situades en escoles públiques.

Moltes veus defensen que el govern de l'Estat hauria de promoure que la ciutadania fos la propietària d'instal·lacions d'energia neta, però, si el govern no incentiva la descentralització energètica, és la ciutadania la que ho fa.

Tirar endavant l'autoconsum solar podria abastir el 100% del consum energètic, però significaria que les cinc grans companyies elèctriques deixarien d'ingressar 21.200 milions d'euros anuals

La creació de la cooperativa Som Energia, que genera i comercialitza energia verda apostant per petits projectes d'energies renovables, és un exemple de les possibilitats tècniques d'aquestes energies per a la descentralització energètica i l'adaptació al territori.

Paral·lelament a la irrupció de Som Energia, a Catalunya, destaquen altres projectes com el de l'Ona Solar, impulsat per la Fundació Terra l'any 2007 al mercat del Carmel. Les dues-centes veïnes participants van aportar un mínim de 1.000 euros per construir una instal·lació fotovoltaïca i, només en dos mesos, es va cobrir el 70% del cost de la construcció. De manera similar, el projecte Eolpop, viure de l'aire del cel –actualment en fase d'autorització administrativa– proposa la instal·lació a Catalunya d'un aerogenerador de propietat compartida. La iniciativa preveu generar energia neta i vendre-la a la xarxa, tenint en compte el consum elèctric, de calefacció i refrigeració o de combustibles de les sòcies. A Puçol, València, des de 2011, trobem una instal·lació fotovoltaïca compartida en un gimnàs del poble. El projecte, anomenat Desobediència solar i impulsat per Ecooo, promou la copropietat de la instal·lació a través d'una aportació de cent euros.

Em sents?

FOTOGRAFIA: Eva Parey

Entrar lentament al mar. No tenir fred. No tenir calor. No tenir ni fred ni calor. Pensar. Pensar en tot allò que no voldries pensar. En tot allò que no hauries de pensar però penses. Constantment. Pensar que no hauries de pensar tant, que no hauries de pensar més. Obrir els ulls. Obrir els ulls i tancarlos. Autòmat. Barcassa de somnis infantils, una taronja, l'horitzó blanc... Fer-te el mort. Estar mort. No saber si estàs viu ni mort. Si et fas el viu o el mort. Si vius en una terra morta o la mort és el contrast que et manté viu en aquesta terra heretada. En aquesta terra que és tan terra teva com qualsevol altra. Mirar com la bellesa i la malura juguen a daus. Deixar-te endur. Cercar l'equilibri entre l'instint i la voluntat. Trobar a faltar l'aire. Adonar-te que trobes a faltar tantes coses que són absolutament necessàries com l'aire. Creure que pots prescindir de tot, de totes les coses, de tu. Creure que pots prescindir de tu. Dubtar si això et faria

feliç. Dubtar sempre. Dubtar si ara mateix escoltes o parles. Si sempre parles més del que escoltes. Si escoltar el silenci d'aquest mar profund t'angoixa o bé et tranquil·litza. Tancar els ulls. Obrir els ulls. Tancar i obrir els ulls una i altra vegada, una i altra vegada. No veure res. No sentir res. Tenir por de tot el que podries perdre. Saber que ho has perdut tot. Tenir només tot allò que ningú voldria tenir. Tenir. Tenir set. Beure't tota la sang que t'omple les ferides. No saber si estàs lluny. Lluny de la costa, de la fàbrica, de tu. No saber si estàs lluny de tu. Si existeixes realment. Si la fàbrica és la casa. Si les teves radiacions són les meves. Si t'agrada tot això que veus. Si és real tot el que t'imagines. Si és cert que ja no t'importa res. El paper, la pàgina o la història d'aquest oblit. Un oblit que tampoc no es teu. Com jo. M'entens? Em creus?

David Caño

RODA EL MÓN

14-15

Crònica des de l'interior d'Alep. La ciutat síriana sobreviu un any després de l'inici dels combats

16

Delinqüents o herois? Com veuen la població dels EUA els autors de filtracions

ÀFRICA // ELS COMICIS DEL 28 DE JULIOL S'HAN FIXAT PRECIPITADAMENT, A LA PITJOR ÈPOCA I AMB EL CONFLICTE AL NORD DEL PAÍS ENCARA OBERT

Mali, a les portes d'unes eleccions ben inoportunes

Nora Miralles
Barcelona
@NoraMMC

Mali viurà, el proper 28 de juliol, unes eleccions presidencials que, només si succeeix un miracle, posarien fi a l'etapa d'inestabilitat que viu el país del Sahel des del cop d'Estat del general Sanogo, el març de 2012. El president col·lista -ara de transició- Dioncounda Traoré, pressionat per la comunitat internacional, que li va oferir ajuda per foragitar els islamistes del nord a canvi de convocar eleccions, ha fixat la data precipitadament, en la pitjor època -enmig del ramadà i de l'estació de pluges- i en el pitjor context, amb el conflicte al nord encara obert.

Candidats opositors i analistes polítiques coincideixen que les eleccions del proper 28 de juliol -amb una segona volta l'11 d'agost- s'haurien de postposar perquè, malgrat la voluntat general de retornar al

camí de la democràcia formal i de tancar la contesa que ha generat la pitjor crisi de fam i refugiades de la història del país, no existeixen les condicions per escollir lliurement el proper president. En primer lloc, per la inseguretat que encara regna a les regions del nord del país, que el govern malià no controla totalment, l'amenaça d'un atemptat gihadista i, sobretot, pels problemes logístics que estan apareixent durant la campanya, que s'ha hagut de dur a terme de pressa i corrents. Tot plegat no sembla el millor escenari perquè la població maliana, amb un índex d'alfabetització del 30% i profundament despolititzada, pugui votar amb criteri i sense intimidació.

L'AMENANÇA GIHADISTA PRESENT

Tot i les declaracions grandiloqüents del govern francès que asseguraven que la missió amb la qual van envair el nord del país el gener passat estava acomplerta, les milícies islamistes que van prendre les regions de Kidal, Gao i Timbuktu continuen actu-

ant sota la forma d'atacs suïcides, atemptats amb bombes i xocs puntuals amb l'exèrcit regular malià. Els mujahidins estan més desorganitzats, tenen les estructures parcialment desmantellades i els seus líders, com l'algerià Mokhtar Belmokhtar, suposadament morts, però no han estat derrotats. Es tem que les eleccions siguin un escenari idoni per demostrar que continuen actius i en peu de guerra i, tot i que el dia 28 les tropes de la MINUSMA, la missió de l'ONU a Mali, es desplegaran a les ciutats més conflictives, l'amenaça d'un atemptat islamista genera molta intranquil·litat.

EL POLVORÍ DE KIDAL I L'MNLA

Mentrestant, els grups combatents tuaregs del Moviment per l'Alliberament Nacional de l'Azawad (MNLA en les seves sigles en francès), que continuen controlant la ciutat de Kidal, ja han assegurat en un comunicat que no acceptaran la celebració d'eleccions si el govern central no atura "el genocidi sistemàtic que practica l'exèrcit de Mali contra el poble de l'Azawad". Després de setmanes de negociació, el govern

situació d'inseguretat i violència a Kidal fa impossible que s'hi desenvolupin unes eleccions amb normalitat, tot i que el govern ha accelerat les negociacions amb els tuaregs per pacificar la situació, a contra rellotge, de cara al proper diumenge.

Cal tenir en compte, a l'hora de valorar la profunditat de les arrels del conflicte malià, que fa 50 anys que dura, que les fronteres del país, la constitució i la llengua oficial són herència del colonialisme francès i, com en tants altres països africans, garantia d'inestabilitat interna i xocs entre ètnies. El 90% de la població viu a la meitat sud del país, terra fèrtil per al cultiu, mentre que la resta -on hi predomina la població tuareg- sobreviu a les planures desèrtiques del nord, oblidat pel desenvolupament econòmic i social.

CAMPANYA PROBLEMÀTICA

La majoria de les 28 candidatures -d'entre elles, dues dones candidates- que concurren a les eleccions ha expressat les seves queixes pel mal plantejament de la campanya, que s'ha preparat en menys d'un mes. De fet, alguns d'ells, com Tiébilé Drame, han anunciat la seva retirada per protestar pel que consideren una garantia de frau electoral. El principal problema logístic ha estat la distribució dels gairebé set milions de cartilles de votació, obligatòries per qui vol exercir el sufragi, que ara mateix encara no han estat distribuïdes per tot el país, fet que posa en dubte que el diumenge hagin arribat a tothom. La distribució encara és més complicada si es compta amb les 350.000 desplaçades pel conflicte al nord i les més de 175.000 persones que han fugit a països veïns com el Níger, Mauritània i Burkina Faso. D'entre elles, desenes de milers han demanat la seva cartilla de votació per poder votar el diumenge. Tot un desafiament logístic que, sumat als altres factors d'inestabilitat, podrien donar lloc a acusacions de frau i d'il·legitimitat del resultat electoral que revifarien un conflicte que encara és ben obert. ◀

Les milícies islamistes actuen sota la forma d'atacs suïcides i xocs puntuals amb l'exèrcit

malià de transició i els rebels tuareg de l'MNLA i d'un altre grup, l'Alt Consell per la Unitat de l'Azawad (HCUA), van arribar, el 18 de juny passat, a un preacord de pau, que es va trencar pocs dies més tard. La setmana passada, els enfrontaments entre població tuareg i negra van causar quatre morts, desenes de persones ferides i destrosses a la ciutat i, durant el cap de setmana, cinc agents electorals van ser segrestats i alliberats hores després. Tot i que ningú no en va reivindicar el segrest, tant testimonis com fonts del Ministeri de Seguretat malià han atribuït l'acte a l'MNLA. A hores d'ara, sembla obvi pensar que la

El president de transició de Mali, Dioncounda Traoré / SIMON MAINA

ORIENT MITJÀ // LA CIUTAT CONTINUA DIVIDIDA, AMB BARRIS SOTA CONTROL REBEL I D'ALTRES SOTA EL RÈGIM

Alep sobreviu després d'un any dels primers combats

Nicolas Lupo
Alep (Siria)
@niluso

El tràfic, la pol·lució, la gent als carrers o les nombroses botigues obertes als suburbis d'Alep no deixen endevinar, a primera vista, les cicatrius de guerra que vesteix la ciutat siriana després d'un any de combats. L'estiu passat, els grups oposats al règim de Baixar al-Assad van dur a terme una ofensiva al nord del país que els va permetre guanyar molt de terreny en poc temps, controlar la frontera i apoderar-se d'aquesta ciutat, que era el motor industrial del país.

L'impacte dels progressos de l'Exèrcit Lliure Siríà (ELS) va sorprendre el mateix règim, que no va poder respondre amb èxit i, uns mesos més tard, va acceptar la pèrdua d'aquests territoris i va decidir concentrar-se en altres zones. Alep, però, continua dividida i, si bé el soroll dels trets i les bombes ara són més esporàdics, la població dels barris opositors s'ha acostumat a viure entre edificis en runes, amb uns preus i una pobresa creixent o a veure com els grups que dominen la ciutat volen dirigir-la cadascun a la seva manera.

Els barris controlats per l'oposició són els més populars d'aquesta ciutat de dos milions i mig d'habitants

Els barris controlats per l'oposició són els més populars d'aquesta ciutat de dos milions i mig d'habitants. Els dos terços de la segona ciutat més important de Síria ja no estan sota control del règim i les tropes de l'exèrcit es concentren al centre i l'est d'Alep i a llocs estratègics com l'aeroport, rodejat per l'ELS. Les milícies kur-

des vigilen els carrers dels barris del nord i es defensen dels atacs d'uns i altres.

Les línies divisòries fa mesos que es mantenen més o menys igual. Després del "xoc que va suposar pel règim la pèrdua de territoris de manera fulminant", explica Abu Ali, el líder d'una legió amb 600 combatents, el govern d'Al-Assad ha aconseguit aturar la sagnia. Les habitacions de la ciutat intenten viure amb normalitat, però en tot moment recorden que viuen en un país en guerra.

El mercat del barri de Bustan al-Qasr n'és un exemple. A vessar de gent, les parades a una i altra banda acumulen fruits, llegums, formatges i carn, però tot en quantitats més petites que abans i

sovint en mal estat. Els cotxes tenen dificultats per avançar per l'avinguda principal i els compradors continuen negociant els preus a les venedores.

"Abans, la gent comprava el formatge per quilo i, ara, el compren per peça", explica Abu Nadim. Actualment, aquest venedor guanya una quarta part de les 50.000 lliures sirianes (prop de 360 euros, segons el canvi oficial) que s'emportava cada mes abans de l'inici del conflicte i també es queixa que els aliments triguen molt més a arribar del camp. "Si abans teníem els aliments en vint-i-quatre hores", continua Abu Nadim amagant-se del sol durant el mes del ramadà, "ara, en pot trigar cinc... i vés a saber com arriben!".

Uns nens fan cua per omplir els bidons d'aigua al barri de Sa'ar, a Alep / GIACOMO CUSCUMA

Els preus del menjar i les necessitats més bàsiques s'han tornat impossibles per a molta gent, fet que va en paral·lel a l'esfondrament de la moneda. Per un dòlar, demanen 200 lliures sirianes, quan fa dos anys s'intercanviava a 50. Els preus dels aliments s'han multiplicat per dos. El quilo de patata val 50 lliures (abans 25) i el de carn d'ovella voreja les 1.300 (abans se'n pagaven 700). Moltes persones venedores es queixen de la pèrdua de poder adquisitiu de la gent.

Però no totes. "Ara venem més que durant altres ramadans perquè molta gent dels barris del règim ve a comprar aquí", explica Ahmad, que és carnisser, durant els pocs moments lliures que troba entre

LA DIRECTA PUNTS DE VENDA			
ADRENA Pepereria Abrebra - Passeig de l'Estació, 21	BARCELONA - Ciutat Vella Taller de Músics - Requesens, 3 Xarxa Consum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15 El Lloc - Gara, 1 bis La Rosa de Foc - Joaquín Costa, 34 Logofobia - UB Raval, Dm, 10-18h Quiscó Tallers - Rambles	BARCELONA - Eixample Quiscó Manu - Nabucodossor 10 BARCELONA - Gràcia Aldamir - Martínez de la Rosa, 57 Cap i Cua - Torrent de l'Olla, 99 Infocspal - Plaça del Sol, 19 Talla - Verdt, 12	BARCELONA - Sant Andreu Rocaquinarria - Xiprer 13 BARCELONA - Nou Barris Ateneu Popular de 9 Barris - Portinatx, 11-15 Can Basit - Fabra i Puig, 274 BARCELONA - Sant Andreu Bar La Lira - Coroleu, 15 Quiscó Comerç - Plaça Comerç Quiscó Rambla - Fabra i Puig, 10 Ateneu Libertari del Palomar - Coroleu, 82 BARCELONA - Sant Gervasi Quiscó Punt i Coma - Guillem Tell, 29 Quiscó - Av. República Argentina, 233
BARCELONA - Sant Martí Quiscó - Tussat, 38 Llibreria Herrández - Passeig Reina Elisenda de Montcada 2	BARCELONA - Sants Centre Social de Sants - Oribelles, 30 Espai Obert - Violant d'Hongria, 71 Terra d'Escudell - Premià, 20 Teleria Maleta - Riego, 16 Quiscó Colveres - Sants, 79 Quiscó Francisco - Vilardell Coop57 - Premià, 15 Kollom Club - Rosendri Anus, 9	BELLATERRA Quiscó de Cloncles de la Comunicació BERGA Llibreria La Mafalda - Plaça Viadomard, 21	CALDES DE MONTBUI Quiscó del Carrabó - Av. Pl. Margall, 183 Papeteria Can Rosell - Av. Josep Fontcuberta, 118 CARDEU Quiscó del Centre - Ctra. de Canoves, 4 CORNELLÀ DE LLOBREGAT CST - Ctra. d'Espunyes, 46 Ateneu Popular - Jacint Guerrero, 8 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Uruú - Joaquim Rosal, 22 Quiscó - J. Rosal amb Laureà miró SANJA Art Valtail - Sant Joan, 1 GIRONA Les Voltes - Plaça del Vi, 2 Quiscó - Plaça Catalunya Logofobia - U06, D1, 10-18h.
GRANOLLERS Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5 Anònims - Miquel Ricomà, 57 El Raoc Ecològic - Roger de Flor, 86 L'HOSPITALET DE LLOBREGAT CSO L'assíria - Av. Vidrancer, 22 CIC - Mare de Deu de Montserrat, 10 Aula de Cultura de St. Josep - Av. Isabel la Catòlica, 32 IGUALADA Llibreria Cal Raball - Santa Caterina, 17 Uegim - Ptg. Capità Gall, 4 LLEIDA Can Ramon - Baluard de la Trinitat, 5 Espal Fundació - Pl. Margall, 26 MAIRONS Moés - Jocs de la Pilot, 9	MARTORELL Llibreria Miró - Francesc Santacana, 12 Llibreria Estel - Francesc Massana, 16 MATARÓ Llibreria Dòria - Pujol, 9 MOLINS DE REI Barba - Rafael Casanova, 45 PALMA DE MALLORCA Llibreria Mallorca - Estèssia de Santa Eulàlia 11 EL PRAT DE LLOBREGAT Llibreria Drac - Ferran Puig 38 RIPOLL Gràfic Paper - Progrés 27 i Mossen Cirilo Verdagué, 14 RIPOLLET El Lloc - Monturiol, 32 SABADELL Cant Capadociana - Comte Jofre 30	SANTA COLOMA DE GRAMENET Aramatx - Montserrat 3 La Krida - Sicília, 97 Distribuyves - Sant Ramon, 22 SANT BOI DE LLOBREGAT Bar Sense Nom - Pl. de les Preses, 3 Oxírid - Ronda Sant Ramon, 113 SANT FELIU DE LLOBREGAT Ateneu - Vidal Ribas, 23 Teleria India - Jacint Verdagué, 9 SANT JOAN DESPI Kiosk Dot - Pg. Canal / Av. Barcelona La Krepela - Galícia, 6 SANT PIERRE DE RIUS Gabbaldà - Plaça de la Font, 2 LA SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria - Sant Oti, 1 SITGES Quiscó Can Jornet - Major, 8	TARRAGONA CGT - Pc Imperial Tarraco, 1, Ed. 2, 3ª TÀRRAGA Llibreria Bufavents - Major, 23 Fam Cadena - Av. Barcelona, 81 TERRASSA Terrassa Respon - Societat, 6 Ateneu Canella - Sant Gaetà, 73 VALENCIA Café Tendur - Silvia Romeu, 16 Llibreria Sahiri - Danzas, 5 Sodopau - Camissers 6 VILADOCANS Llibreria Els Nou Rals - Sant Joan, 19 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal - Pines, 17 VILANOVA I LA GELTRÚ Ateneu Vilanova - Plaça Llargu, 19

clienta i clienta. Els barris del règim pateixen una carestia més gran que la resta de la ciutat perquè estan aïllats i només hi ha una pas obert per on es pot sortir i entrar, que va a parar a les zones de l'oposició.

"El règim controla tot el que entra i tampoc no arriba molta cosa", explica Mohammad, que viu en un dels barris governamentals, tot i que treballa pels grups opositors. A això, s'hi afegeix el bloqueig que va patir aquesta part de la ciutat durant una setmana arran de la decisió de l'oposició d'aïllar totalment la zona. El bloqueig alimentari va durar una setmana i les divisions entre els grups d'Alep van fer que s'anul·lés i es tornés obrir el pas per la gent.

Els problemes també s'estenen als serveis bàsics. L'aigua no arriba sempre a totes les cases i l'electricitat va i ve. La gent que s'ho pot permetre lloga un generador, però, quan arriba la nit, els punts lluminosos són una excepció en el panorama de la ciutat. Mustafa viu a la ciutat vella -prop del front- i no té electricitat ni aigua des de fa un mes. "Fem una pudor horrible", diu enfadat mentre agafa la seva roba amb menyspreu i senyala els edificis mil·lenaris cremats.

Amb els nombrosos danys materials que ha patit la ciutat i la quantitat de gent desplaçada, el fet que la mainada vagi a l'escola sembla una utopia. Molts dels edificis que acollien les classes han estat utilitzats com a centres de comandament pels diferents grups armats o per gent refugiada que va haver d'abandonar casa seva. Les escoles han estat al punt de mira dels avions MIG de l'exèrcit sirí durant els combats. A més, tampoc no hi ha prou diners per pagar el professorat i les reparacions. "Jo vull tornar a l'escola", diu Bai-xar, un nen de tretze anys que ara ocupa el seu temps ajudant el seu pare a la botiga. Tampoc no poc jugar amb els seus amics perquè el seu barri està situat en una zona perillosa i prop del front de combat.

Els combats continuen però la intensitat no té res a veure amb la de l'agost de 2012

La població d'Alep dorm amb el soroll dels morters i dels avions que sobrevolen la ciutat. Els combats continuen, però la intensitat no té res a veure amb la de l'agost de 2012. Fa un any, no només s'arriscaven els que anaven al front. Les explosions se succeïen sense parar i els caces deixaven anar bombes constantment. Creuar alguns carrers significava posar-se al punt de mira dels francotiradors. Ara, el règim es concentra a la carretera que uneix Damasc a la costa. Els progressos fets durant els últims mesos pel règim -"el règim està més fort", ha dit el primer ministre britànic David Cameron- i la insistència dels grups combatents de l'oposició asseguren que el conflicte durarà anys. L'ONU ja l'ha qualificat com la pitjor catàstrofe humanitària des de la de Ruanda, el 1994. ◀

SÍRIA // DOS GRUPS OPOSITORS ES REPARTEIXEN LA GESTIÓ DELS SERVEIS A ALEP

"Governar una ciutat en guerra és utòpic"

Els francotiradors que amenacen des de les teulades i les bombes han buidat els carrers de la milenària ciutat vella d'Alep / GIACOMO CUSCUMA

La presa de gran part de la ciutat d'Alep per part de les forces de l'oposició va fer que els serveis oferts per les diferents institucions públiques, com ara la recollida de deixalla o les classes a les escoles, deixessin de funcionar. Un any després, un cert retorn a la normalitat passa per la reinstauració del paper que abans tenia l'Estat o l'Ajuntament. Però els diferents grups no tenen experiència en la gestió pública, tampoc els recursos i, sovint, visions diferents de com organitzar el govern de la ciutat perquè cadascun vol guanyar més poder i influència.

El fum emergeix d'una de les rotondes situada a l'avinguda que creua de nord a sud els barris controlats per l'oposició. La brossa acumulada crema diàriament per no saturar l'improvisat abocador, però l'olor putrefacta que se sent en creuar amb el cotxe és quasi insuportable pels pulmons, sobretot el mes de juliol, quan les temperatures no baixen dels 35 graus mentre hi ha sol. La decisió d'ajuntar la brossa en un sol punt enmig de la ciutat és responsabilitat del Consell de la Xaria, un òrgan format per grups que defensen l'establiment d'un Estat Islàmic a Síria i que, amb base a Alep, intenta oferir certs serveis a la població.

El Consell de la Xaria és un dels dos òrgans que intenten reorganitzar una ciutat que no només ha patit la destrucció causada per la guerra, sinó també les seves conseqüències. Format per diversos grups islamistes, també té una cort judicial on jutgen els crims segons la xaria, el codi moral i la llei religiosa de l'Islam. "El nostre rol és tornar objectes robats, protegir fàbriques, millorar les condicions dels propietaris de botigues o petits empresaris, oficialitzar els papers del matrimoni o resoldre disputes entre

El Consell de la Xaria té una cort judicial on jutgen crims segons la llei religiosa de l'Islam

civils", explica Abu Hanis, el responsable d'Afers Civils. "La gent es veu impotent davant els robatoris i els segrestos", diu Abu Ahmed, del departament de Relacions Públiques, "i molts cops busquen protecció dels grups armats". El paper del Consell és emmarcar les necessitats dels civils en una certa legalitat tot i les dificultats de fer-ho en temps de guerra.

L'edifici del Consell de la Xaria està rodejat per les seus de Jabhat al-Nusra i al-Sham, els dos grups islamistes més coneguts per la seva eficàcia en els combats en contra del règim. Ambdós formaven part

del Consell de la Xaria fins que van decidir apartar-se per divergències ideològiques amb els altres grups. Al-Sham està sota control d'Al-Qaida mentre que Al-Nusra, format majoritàriament per sirians, no està oficialment sota control d'aquest grup, però sí que ha jurat lleialtat al líder d'Al-Qaida. L'eficàcia d'aquests grups es demostra en l'organització que Al-Sham ha posat en marxa ràpidament per oferir transport públic a la població civil i les crítiques que rep per la seva visió radical de l'Islam troben un contrapunt en l'eficiència que demostren a diferents nivells.

L'altre gran grup que fa de contrapès a les organitzacions islamistes és el Consell Local d'Alep (CSA), format per civils vinguts de diferents orígens professionals. Lligat al principal òrgan polític opositor, el Consell Nacional Sirí, intenta assegurar serveis bàsics com ara l'electricitat, l'aigua o també la recollida de brossa als afores de la ciutat. "No ens enfrontem amb els altres grups, però és molt difícil treballar amb ells perquè tenim maneres de veure la societat i l'organització molt diferents", explica el president del Consell Local, Ahmad Azzouz. Un dels problemes als quals s'enfronta el CSA és la manca de diners. Tenen un pressupost de 500.000 euros mensuals, però, els últims cinc mesos, només han rebut la quantitat destinada a un mes. "Fem el que podem, però reorganitzar una ciutat en temps de guerra és una utopia". ◀

AMÈRICA // LA CIUTADANIA DELS EUA AFRONTA LA QÜESTIÓ DE COM CAL TRACTAR LES PERSONES AUTORES DE FILTRACIONS

Delinqüents o herois

Josh Aden
Califòrnia (EUA)
@La_Directa

Mentre Edward Snowden espera el seu destí a una terminal de l'aeroport de Moscou i el judici a Bradley Manning segueix el seu curs, la població nord-americana afronten la qüestió sobre la manera de tractar les persones autores de filtracions.

La classe política nord-americana ha parlat obertament sobre les filtracions. El vicepresident Joe Biden ha anomenat "terrorisme d'alta tecnologia" l'alliberament de cables del Departament d'Estat i les revelacions sobre els abusos i la mala gestió de les guerres dels EUA a l'Iraq i l'Afganistan per part de Manning.

La senadora demòcrata de Califòrnia Dianne Feinstein diu que la "persecució està en marxa". Es refereix a portar Snowden als EUA per "fer front a la *música", per haver revelat l'existència de programes estatals massius dedicats a la recopilació d'informació sobre les activitats de la ciutadania nord-americana. Per la seva banda, el senador republicà per Tennessee Bob Corker va dir a l'informatiu de la televisió CBS: "No entenc que ningú pugui pensar que aquesta persona no és un delinqüent... sens dubte, no inspira els valors d'un heroi a ningú dels nostre país, espero".

Per a molta gent conservadora, la seguretat nacional va per davant de qüestions de privacitat

No obstant això, per a moltes nord-americanes, la qüestió no és si Snowden i Manning són delinqüents o herois. De fet, són ambdues coses.

"Crec que va ser heroicament il·legal", diu Chris César, periodista i activista de Boston, Massachusetts. "(Snowden) va treure a la llum un programa governa-

mental massiu que s'estava ocultant al públic conscientment. Un abús... i, òbviament, temptador de ser denunciat. Si finalment el programa PRISM arriba als tribunals civils i es conclou que és inconstitucional -i confio que serà així-, Snowden haurà destapat una operació de filtratge de dades il·legal del govern i crec que això és heroic".

Però aquesta és una posició que no comparteix tota la població nord-americana. Per a molta gent conservadora, la llei és la llei i s'ha de respectar. Per a aquesta gent, la seguretat nacional va per davant de les preocupacions sobre la privacitat i, sovint, per argumentar-ho, es remeten a la mateixa Agència de Seguretat Nacional, que afirma haver evitat atacs contra els EUA precisament a través de les operacions de filtratge de dades que Snowden va denunciar.

Segons el punt de vista de César, però, ni la prevenció d'un possible atac, com el que recentment va matar tres persones i

en va ferir 264 més a la marató de Boston, no és una raó justificable per espiar la ciutadania. "Si la proximitat amb el terrorisme hagués canviat les meves conviccions sobre l'oposició a un Estat de vigilància, voldria dir que mai no he tingut aquesta convicció com una prioritat. O creus en una societat lliure o no hi creus", diu. "Crec que (els programes de vigilància) continuaran creixent i sent objecte d'abús. En principi, jo hauria de poder posar-me en contacte o escriure un correu electrònic a qui volgués sense que l'Estat ho sàpiga o en pugui extreure culpabilitats".

No és un punt de vista necessàriament únic dels cercles d'activistes d'esquerres. Amb la creixent onada de valors liberals que s'estan infonent dins el corrent conservador, molta gent conservadora aplaudeix Snowden juntament amb els sectors progressistes, si bé encara condemna Manning per traïr secrets d'Estat.

Concentració a Nova York en defensa d'Edward Snowden / MARIO TAMA

Ron Paul, un dels ideòlegs liberals més prominents dels Estats Units, escriu, en referència a l'acusació d'espionatge a Snowden: "Espionatge significa donar secrets o informació classificada a l'enemic. Com que Snowden va compartir la informació amb la ciutadania nord-americana, el fet d'acusar-lo d'espionatge mostraria (o confirmaria) que el govern dels EUA ens veu, a tu i a mi, com a enemics". Més enllà del que pensi la població nord-americana sobre els casos de denúncia d'irregularitats, per a la classe política dirigent suposen decisions difícils. D'una banda, han de lluitar amb la creixent indignació de la ciutadania després que les filtracions hagin revelat accions il·legals o qüestionables per part del govern dels EUA. D'altra banda, es veuen amb l'obligació de tirar endavant els processos judicials contra els denunciants, encara que només sigui per dissuadir altres possibles filtracions.

Aquestes decisions tenen conseqüències internacionals, com ara la indignació que va provocar a l'Amèrica Llatina el fet que el govern d'Obama pressionés i convencés els seus aliats europeus -entre ells l'Estat espanyol- per prohibir que l'avió de president de Bolívia, Evo Morales, sobrevolés el seu espai aeri arran de la sospita que Snowden viatjava a bord de l'avió, de camí cap a un asil polític a l'Amèrica del Sud. O, més recentment, l'intercanvi de paraules acalorat entre Obama i el president rus Vladímir Putin per la gestió del cas que ha fet Rússia.

Mentrestant, un grup internacional d'activistes continua pressionant per l'alliberament de Bradley Manning i diverses organitzacions de drets humans acusen els EUA de retenir Manning com a pres polític.

Una cosa és segura: l'activisme a la xarxa i els moviments a favor de la transparència estan creixent i, en una època d'emmagatzematge d'informació electrònica, les filtracions cada cop seran més comunes. Així doncs, l'única manera que té el govern dels EUA de garantir que no hi haurà filtracions sobre abusos és no cometre'ls. ◀

EXPRESSIONS

Sol, platja i música a la nova edició del Rototom Sunsplash

El festival de música 'reggae' es consolida al País Valencià, on celebra la quarta edició aquest agost

Enric Sendra
@La_Directa

Les amants de la música jamaicana tenen una nova cita, del 17 al 24 d'agost, a la localitat de Benicàssim. El Rototom Sunsplash, el festival de *reggae* més gran d'Europa, celebra una nova edició, amb una programació carregada de música, espectacles, cultura i crítica social. Si bé és la quarta edició del festival que es fa a Benicàssim, enguany, la trobada *reggae* per excel·lència compleix vint anys. L'organització ho celebra amb el lema *Love Edition* i recordant els clàssics de la música jamaicana dels anys setanta. La trobada es va començar a celebrar fa dues dècades a la ciutat italiana d'Osoppo, una jornada musical i festiva amb una declaració de principis pacifistes, alternatius, solidaris, ecologistes i altermundistes. Arran dels problemes que va tenir amb el govern de Silvio Berlusconi, però, el festival es va haver de traslladar... i va arribar a Benicàssim.

CULTURA, DEBAT I APRENENTATGE

Com tot festival, el fil conductor de la trobada festiva és la música. Però el Rototom també destaca per ser un festival amb un ventall molt ampli d'espais, oportunitats i diversitat. La consciència crítica del festival és present durant tota la jornada. Una petita mostra del que es pot contemplar en aquestos espais és l'African Village, una carpa on es dona a conèixer la cultura africana. Balls, ritmes, llengües, gastronomia... una oportunitat excel·lent per viure en primera persona una realitat desconeguda i silenciada per la cultura dominant.

Un altre dels espais més importants del Rototom és la Reggae University, un saló on les artistes jamaicanes amb una tradició i una trajectòria més àmplies expliquen els secrets més ben guardats del *reggae* arreu del món. En aquest sentit,

també hi trobem The House of Rastafari, un espai dedicat a mostrar l'essència d'aquesta cultura i la seua forma d'entendre la realitat. Moltes de les artistes que, durant el dia, passen per aquestos indrets -com, per exemple, Roy Ellis i U-Roy- després actuen als escenaris principals del festival (Main Stage, Dub Station, Ska Club, Free Yard i Dancehall).

El festival va començar a celebrar-se a Itàlia però va tenir problemes amb el govern Berlusconi

Però, sense cap mena de dubte, un dels espais més interessants del festival és el Fòrum Social, on -tal com expliquen des de l'organització- pretenen "construir esperança junts i aprofundir en la reflexió i les alternatives al món actual". En aquesta quarta edició, es tractaran diversos temes com la desobediència civil, la pràctica del

fracking i les lluites socials a Europa. L'economia del bé comú proposada per Christian Felber com a possible sortida a la crisi del capitalisme serà un dels principals atractius de la jornada. Destaca, també, la taula rodona sobre l'ús terapèutic del cànnabis, on professionals de la medicina debaten sobre la utilitat que pot tenir actualment en l'alleujament de certes malalties i les seves possibilitats d'ajuda davant d'altres tractaments. Una altra de les novetats en aquest espai és la conferència de la Premi Nobel de la Pau Rigoberta Menchú, coneguda per liderar revoltes indígenes a l'Amèrica Llatina.

PRESENCIA DE MÚSICA DEL PAÍS

Encara que els principals atractius turístics del festival siguin els caps de cartell, enguany encapçalats per Damian Marley, fill de la llegenda del *reggae* Bob Marley, també hi participaran molts grups i *selectors* dels Països Catalans. De Catalunya, podem destacar, entre altres, la presèn-

cia de la banda barcelonina de ska The Kinky Coo Coo's, els *selectors* Black Up Sound i Rebelmadiq, o el mix La Pandilla Voladora, que comptarà amb la participació d'artistes coneguts com Albert Pla i Muchachito Bombo Inferno. Del País Valencià, hi participaran, per exemple, la banda castellonenca de *rocksteady* *Bandidits* -que actuarà a l'Ska Club- o els valencians Offbeaters. Als plats, Jamaican Memories, Saül Ska-Bà i Miquel Injection seran alguns dels encarregats d'amenitzar les nits des de les cabines de punxads. I no podem oblidar els grups dels altres indrets de l'Estat, com els madrilenys Tasty Grooves, els asturians Smoother Beans i Fermin Muguruza i els Akatz, des del País Basc. ◀

Imatge d'un concert del Rototom de l'edició de 2012 / LUCA D'AGOSTINO

+info:
Rototom Sunsplash!
Del 17 al 24 d'agost a Benicàssim
www.rototomsunsplash.com/es

Positivitzant el sexe

El llibre 'Ètica Promiscua' sacseja les percepcions clàssiques de l'amor i el sexe

Sagar Malé
@La_Directa

Molta gent pensa que ser promiscua i ser ètica és una contradicció, tot i que, en realitat, es pot practicar molt de sexe sense deixar de ser ètica. És en aquest sentit que el títol del llibre és una tria provocadora”.

Així explicava l'escriptora especialitzada en educació sexual Janet Hardy el títol del seu llibre *The Ethical Slut* -'Ètica promiscua'- en una entrevista ara fa un any a la DIRECTA. El llibre, escrit juntament amb Dossie Easton, és un dels més influents entre els grups que promouen una visió positiva del sexe no convencional. Llavors, ja era citat per tota mena de moviments socials, especialment els que tracten el tema del poliamor, però encara no s'havia traduït de l'anglès.

En aquella ocasió, Hardy, que participava al Festival sobre l'Art de la Luxúria Xplore que es va fer a Barcelona, va parlar sobre la traducció del llibre al castellà amb Miguel Vagalume, un dels activistes que ha fet més esforços per difondre el text des

Una persona promiscua és la que aprecia el sexe com una manera d'expansió personal

del seu bloc, titulat La Mosca Cojonera. Vagalume, des del grup Golfx com principis, ha dinamitzat activitats que segueixen la filosofia central d'aquest llibre: el *sex positive movement* (que, més o menys, significa moviment per la positivització del sexe). Finalment, el llibre ha estat publicat en castellà per l'editorial Melusina sota el títol *Ètica Promiscua*.

Reprenent el fil sobre el títol, Hardy ens explicava que incloïa "el terme *slut* (promiscua) per parlar de manera provocadora d'un concepte... D'entrada, una persona promiscua és la que aprecia el sexe com una manera de connectar i

/ MAREMOTO32

també com una expansió personal. No es tracta de dir quina mena de sexe és bona o dolenta; totes ho són, sempre que siguin consensuades”.

Ètica Promiscua sacseja les percepcions clàssiques de l'amor i del sexe i fa saltar les seves restriccions i els seus límits apostant per l'honestat i el consens. És un paisatge obert a infinites possibilitats en els àmbits del sexe i l'amor: les relacions sexuals com a enfortiment de l'amistat i com una finestra cap a l'experimentació de noves sensacions del món. Només posa una restricció: ser ètica. El treball proposa una visió nova de la promiscuitat, lluny de la connotació negativa que sol tenir, una visió on la gent promiscua assaboreix la vida amb pensaments positius i sentiments optimistes.

“Nosaltres, quan vam escriure el llibre *The Ethical Slut* -deia Hardy-, volíem eliminar les limitacions i usar un terme més inclusiu que contemplés les relacions espontànies, als amics sexuals o, fins i tot, els models de parelles de tres. De fet, és possible ser completament monògam i promiscu, l'important és que sigui una

elecció personal. (...) Jo estic absolutament d'acord amb qui mira totes les possibilitats que existeixen de relacions sense prejudicis i, finalment, elegix la monogàmia perquè considera que està feta per ell o ella. Però això no és el normal, ja que, habitualment, la gent és monògama perquè pensa que és l'única moral possible”.

El llibre, doncs, és una finestra oberta al poliamor, però reconeixent tot tipus de pràctiques de l'amor i del sexe: des de l'asexualitat i la monogàmia a les orgies o el sexe públic, totes les pràctiques són positives si són una opció escollida lliurement. El full de ruta ha de ser el respecte, els acords, l'honestat i la manca d'expectatives (no esperar de la parella allò que no està disposada a fer o que no s'ha compromès a donar). Per aquesta raó, s'analitza en profunditat la gelosia i els conflictes i com fer acords o com ampliar una relació existent a una de nova. Pel que fa al sexe, les autores creuen que "l'energia eròtica és a tot arreu", el sexe és una celebració de la vida i de l'abundància, és la manera de connectar amb el món i amb les amistats. ◀

Grups de poliamor

Aquest llibre i també d'altres han inspirat la creació de moltes trobades, grups de discussió per Internet, festivals internacionals, etc. A Madrid, per exemple, hi ha un grup de poliamor molt actiu que fa reunions cada mes.

A Catalunya, existeixen els grups yahoo de poliamor, els grups de Facebook Poliamor Catalunya i la coordinació Polyamory Europe, a càrrec de David Mallofrè, que també organitza l'Opencon, les trobades europees per discutir sobre el poliamor. L'any 2012, Mallofrè comentava: "L'Opencon és hereu de dos esdeveniments anteriors: una trobada internacional informal -Polyweekend Girona- i un esdeveniment que es fa anualment a Anglaterra i s'anomena Opecon UK. El consens establert diu que, quan parlem de poliamor, ens referim a relacions no monògames ètiques i consensuades, però cadascú ho viu amb matisos diferents, tant culturals com personals. Som conscients que hi ha molta feina a fer, però, d'alguna manera, ens sentim amb la força dels pioners”.

KASBA MUSIC PRESENTA: EL SON DE LA CHAMA

Un disc per aturar el rellotge i pensar!

CONSCIENCIA

kasba EDICIONS

www.kasbamusic.com

Miguel Vagalume, La Mosca Cojonera i Golfxs con principios

S. M.
@La Directa

El traductor del llibre no és només un traductor. Des de Madrid, ha esdevingut un dels epicentres del *sex positive movement* a l'Estat espanyol a través del bloc La Mosca Cojonera i el grup Golfxs con Principios, coordinat amb "su santa" (segons diu Vagalume), on "promou una visió positiva del sexe no convencional -poliamor, *swinger*, BDSM, *Kink*, LGBT i queer- mitjançant publicacions, activitats i serveis". Aquestes webs són una bona guia de temes i recursos per endinsar-se en aquests temes.

"A Golfxs con principios, no defensem que les persones siguin atletes sexuals, sinó que tothom portí la vida sexual que vulgui portar. Volem treure la capa de caspa que té el món sexual. Penso que el *sex positive movement* impulsa que puguis fruitir del sexe de manera reconeguda i oberta dins la teva normalitat, sense que, per això, passis per sobre de la família, la feina o les amistats. Que tu puguis dir que estàs ficat en BDSM, en poliamor o en *swinger* i, a la vegada, visquis la teva família, siguis un bon professional o un company d'una vida normal. No es tracta de

viure en una comuna a part on tothom fa unes coses raríssimes, sinó que es tracta d'encaixar el sexe en una vida normal".

Les sexualitats i les relacions no convencionals són un ventall molt ampli que inclou una varietat de grups molt grans: els grups de poliamor, els grups que practiquen sexualitat basada en BDSM, el tantra, el *swinger* o els grups que plantejgen altres maneres d'entendre el gènere com els col·lectius LGTB o queer. Aquests grups estan interrelacionats, però, sovint, no tenen res a veure entre ells, estan atomitzats o fins i tot es contradueixen. Per exemple, sovint, els ambients *swinger* no comprenen els plantejaments del poliamor, o les sexualitats BDSM es troben en esferes diferents del tantra.

"Qualsevol sexualitat no tradicional entra a Golfxs con principios. És més, penso que hi ha moltes persones que, si tenen la possibilitat d'elegir, no es defineixen des d'una sola sexualitat ni amb una sola etiqueta. Hi ha persones que uns dies se senten BDSM, però d'altres són més *swinger*. Pots ser promiscu i no convencional i no per això has de compartir un grup amb una sola estètica i un argot específic. Jo no em crec la persona que és *swinger*, només visita pàgines *swinger* i no fa una ullada al BDSM o al poliamor per veure de què par-

len. Les etiquetes són conductes que segueixes a vegades no sempre, però actualment no tenen cap sentit. Això ho aplico al bloc La Mosca Cojonera, on m'interessa qüestionar certes que habitualment es donen en l'àmbit del gènere, la monogàmia, l'heterosexualitat, etc. Es tracta d'o-

brir noves portes, però, aleshores, cada porta que obres conté una pila d'opcions diverses en sexualitat i en amor i cadascú escull la que vol. M'interessa aquesta ambigüitat, no haver d'escollir entre blanc i negre, sinó contemplar moltes altres opcions. Un altre món sexual és possible". ◀

Les relacions no convencionals inclouen una varietat molt gran de grups, com els que basen la sexualitat en BDSM / BEO BEYOND

Xplore. Festival sobre l'Art de la Luxúria

Barcelona va acollir, el 2012, el Festival sobre l'Art de la Luxúria Xplore, un esdeveniment sorprenent que capgirava tots els prejudicis i les pràctiques heretades sobre la sexualitat, el cos i les relacions sentimentals, una concepció expansiva i transformadora de la sexualitat. El coreògraf i director d'aquest festival Felix Ruckert, basat a Berlín, ens explicava: "el 2004, vaig fer una recerca del meu treball coreogràfic en sexualitat interessant-me per la sexualitat que es desenvolupa fora de l'àmbit privat, -que és on se sol desenvolupar- i on existeix un ull exterior: el BDSM, el *contact improvisation*, el *swinger* o els grups de tantra. El que em vaig trobar, però, és que les diverses escenes estaven molt separades, ja sigui perquè no tenien contacte o perquè tenien estètiques oposades: imagina't l'escena BDSM fosca i amb cadenes, o la del tantra, tan volàtil i hippy... Jo vaig buscar persones que participessin en un espai on tothom hi fos present, amb un esperit de *sex positive movement*". La sexualitat és una activitat que porta la gent als seus moments més emotius o els més fràgils, ja que toca l'èxtasi o el descontrol. Aquests aspectes es consideren molt perillosos en la societat capitalista, segons la qual no pots ser fràgil ni estar fora de control".

Antes muerta que sumisa

El bloc Antes muerta que sumisa és un bloc on el *sex positive movement* es mostra de manera expansiva i des d'una concepció revolucionària i transformadora. No se sap quina de les persones col·laboradores habituals deu ser la coordinadora, si Oriol Mata-depera, Sandra Rojas, Mila Mores, Bibiana Hirukota o Gna Marada però és un referent imprescindible i completíssim en literatura i en recursos que mostren que un altre món sexual és possible. També va autoeditar el llibre *Del amor al amor*, presentat a molts centres socials de Catalunya.

Sex in Panic

La web Sex in Panic és un cas molt especial. S'autodefineix com un espai de "sexologia amb una perspectiva positiva, constructiva, feminista i *golfa*, enfocada al psicoerotisme femení amb un toc *kinky* i *lesbià*". Bluttie Kat, una jove creadora que -de ben segur- revolucionarà moltes ments, crea una web complexa i completa, que té l'habilitat de viatjar pel sexe des de dins i una capacitat poc comuna d'oferir noves visions de conceptes que semblaven analitzats.

Pere López Sánchez

Rastros de rostros en un prado rojo (y negro)

Las Casas Baratas de Can Tunis en la revolución social de los años treinta

ISBN 978-84-92559-45-9 | 440 pàgs | 22 €

www.viruseditorial.net |
 www.viruslibreria.net |
 info@viruseditorial.net
 editorial · distribuidora · librería web

editorial **virus**

'Roma Mon Amour'

Seguir Pasolini per Roma, aquesta sembla ser la consigna de l'exposició que aquests dies recorre els passadissos del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) i que ens convida a endinsar-nos en la vida de l'autor (1922-1975) i a conèixer una mica més de prop les seves grans passions: l'amistat, la literatura, la política, l'amor, el sexe i el cinema.

"Quanta vida m'ha tret, durant anys, ser un trist aturat, una víctima extraïda de tossudes esperances..."

Pier Paolo Pasolini

Cecilia Valdez
@La_Directa

Dividida en sis àmbits cronològics i a través de cinquanta llocs i dates emblemàtiques, l'exhibició *Pasolini Roma* descriu l'arribada de Pier Paolo Pasolini a la capital italiana (1950) i ens submergeix en un passadís on el vagó de tren retrata algunes de les imatges d'aquesta primera -i decisiva- trobada entre l'autor i la ciutat. A partir d'allí, a través dels seus propis escrits (cartes, diaris, quaderns de notes, guions), dibuixos i pintures, de breus extractes en pantalla de pel·lícules que va dirigir o en les que va col·laborar i d'alguns programes de televisió en què va participar (i que va criticar), es poden fer una infinitud d'incur-

Pasolini va saber resignificar una ciutat submergida, precària, marginal, depreciada pels negocis urbanístics

sions a les diferents vides que van travessar Pasolini des del dia en què, amb vint-i-set anys i després d'haver estat expulsat del partit comunista italià per ser homosexual, va decidir abandonar el poble on va néixer per instal·lar-se definitivament a Roma. Aquí van començar els seus vincles estrets amb una Roma submergida, precària, marginal, depreciada pels grans negocis urbanístics i aliena als grans cercles literaris, que Pasolini va saber resignificar i portar a la gran pantalla. Una Roma que es veu reflectida a títols

tols com *Accatone* i *Mamma Roma* -que defineixen els passos inicials de la carrera cinematogràfica de l'autor- i que no havia pogut imaginar fins aquell moment, però que després li va permetre delitar pròpies i estranyes.

LLUM, CÀMERA...

La producció d'*Accatone*, la seva primera pel·lícula, no va resultar ser, ni de bon tros, el que Pasolini s'havia imaginat. Federico Fellini, després del triomf de *La dolce vita*, ambicionava convertir-se en productor i, a Pasolini, després de diverses col·laboracions amb ell com a guionista, li encantava la idea de tornar a treballar amb el seu amic, però Fellini, després de les primeres preses, li va aconsellar que es dedicés a una altra cosa. No obstant això, aquesta desil·lusió no va trencar l'amistat entre ambdós ni va desanimar un Pasolini que, un cop recuperat del cop, va tirar endavant el projecte. Més tard, Fellini va admetre el

seu error de judici i va acompanyar Pasolini a l'estrena de la pel·lícula. Després va arribar *Mamma Roma* i, amb ella, Anna Magnani, una de les figures més importants i reconegudes del cinema italià. Un diàleg encantador de veus en off ens introdueix a les intrigues del rodatge de la pel·lícula, la licitació dels seus desitjos i els arguments que enfrontaven les dues figures en una discussió sobre els inconvenients i els avantatges de treballar com a actors professionals i no professionals, una dinàmica que Pasolini havia adoptat en la seves pel·lícules, però que feia enfadar l'actriu italiana.

LA LLEI

A partir de llavors, la història del cinema de Pasolini pateix una successió ininterrompuda d'obstacles judicials, que tenen el seu punt màxim amb l'estrena de *La Ricotta*: la projecció es va veure interrompuda per un carrabiner enviat pel procurador de Roma, que va aduir que el film ultratjava la religió de l'Estat en algunes de les seves escenes i va obrir un judici contra Pasolini. El judici va transcórrer en un clima de gran eferescència política, cultural i social i va crear molta polèmica i moviments contra la censura. Fins i tot va generar un ampli debat entre advocats importants, dels quals Pasolini va decidir prescindir assumint ell mateix la seva pròpia defensa. Però el grau més alt d'absurd va arribar quan el fiscal va fer instal·lar

una taula de muntatge a la sala del tribunal per analitzar les seqüències de la pel·lícula. La mostra del CCCB ens n'ofereix una rèplica, que evidencia les grans dimensions del moble i l'absurditat de la idea. Per desgràcia, aquest només va ser un dels molts judicis als quals va haver d'enfrontar-se.

LA PASSIÓ

D'aquesta manera convulsa, apareixen l'amor, l'amistat, les trobades i el desencaçat "aterrador" d'una Roma que explota i creix a partir d'un consum exacerbat, fet que desil·lusiona el poeta, que veu que tot plegat condueix a un camí sense retorn cap a la deshumanització. A finals dels setanta, Pasolini també es va convertir en un dels més fermes detractors de la televisió i va manifestar la seva oposició a aquest mitjà, en viu, en un dels programes més vistos de l'època. Les seves cèlebres paraules també troben eco en una de les imatges rescatades de l'exposició.

El 2 de novembre de 1975, el cos atroçment mutilat de Pier Paolo Pasolini va ser descobert a la platja d'Òstia. Les condicions de la seva mort continuen sent un misteri -i encara s'estan investigant-, tot i que la tesi que apunta al silenciament d'un home compromès, activista i provocador sembla guanyar la partida. Mentrestant, algunes continuem buscant entre els materials que ens va deixar i aprofitem per abocar-nos a les finestres que ens obre la mostra del CCCB per veure-ho més de prop. ◀

Exposició Pasolini Roma

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), Carrer Montalegre, 5, Barcelona
www.cccb.org — Fins el 15 de setembre

Cicle Pasolini, el cinema de poesia

Filmoteca de Catalunya. Fins el 28 de juliol
Plaça Salvador Seguí, 1-9, Barcelona www.filmoteca.cat

Cicle a la Filmoteca

Paral·lelament a l'exposició del CCCB, la Filmoteca de Catalunya ha ofert un cicle de cinema sobre la seva obra. El cicle va arrencar al maig i finalitza el proper dissabte però al llarg d'aquesta setmana encara es podran veure les pel·lícules *Comizi d'amore*, *Porcile*, *I racconti di Canterbury* i *Le mura di Sana'a*. A més d'aquests films que va signar com a realitzador, també s'hi podrà veure altres treballs seus com a guionista o d'altres com a protagonista de diversos documentals.

POCA BROMA.

OLA DE CALO O KE ASE?

PENYA... COM A ÚLTIM PUNT, M'AGRADARIA QUE VOTÉSSIM QUE A L'ESTIU LES ASSEMBLEES SIGUIN MÉS CURTES, O LES TORNEM A FER AL LOCAL...

US PENSÀVEU QUE ENS N'HAVIEM OBLIDAT?, DONCS NO! AQUÍ ARRIBA LA INEVITABLE PÀGINA ESTIUENCA I INTRANSCENDENT!

(SI US PLAU, QUE ALGÚ ACABI AQUESTA AGONIA...)

A l'estiu, fem les paus

— Quin disgust, tu! Mira aquesta tropa: ara resulta que la DIRECTA marxa de vacances, com si fossin ministres. Carai, si vaig engrescar-me a col·laborar en aquesta secció de periodisme d'investigació seriós va ser només per la naturalesa oberta i contestatària d'aquest setmanari. Però és que ara les lluites, les injustícies i la revolució fan vacances? El patiment de les classes populars i l'acorrallament tardocapitalista fan una pausa i sant tornem-hi al setembre? No me'n sé avenir: resultarà que aquesta publicació no és més que un pamflet petitburgès i reformista, dirigit per uns cadells rebels abans de ser engolits per la maquinària del sistema. La meua decepció és majúscula. D'aquí poc, segur que faran promocions de paelles del Barça per als seus subscriptors! — Però, a veure, senyor Pelegrí, no és això mateix el que propugnen les ments lúcides de l'economia de mercat? Des del seu punt de vista, les vacances no són més que

una llosa i, si no se les han petades ja, és només per mantenir el *xiringuito* de la indústria turística. No vull faltar-li al respecte, però potser està patint un procés de senilitat política, i no serà pas l'últim, en què dirigents i intel·lectuals il·lustres de les esquerres s'han passat a l'altre bàndol, però amb la convicció i la fe del convers, tot passant-se de frenada i caient a l'extrem més sòrdid del neoliberalisme. No fa gaire que em vaig adonar que observava amb condescendència, amb el mig somriure de qui ja està de tornada, com uns estudiants de la SEPC pintaven les parets de l'Autònoma amb tot tipus de proclames. Que potser s'està fent gran?

— Potser sí que tens raó, sí. He de *reinventar-me* i meditar la *conjuntura* actual. Definitivament, *emprendre* unes vacances que m'aniran la mar de bé. Total, sóc un *element* no productiu. Vaja, que estic a l'atur.

GUILLEM PELEGRÍ

I UNA PREGUNTA QUE ENS TREU LA SON:

COM RECORDAREM AQUEST ESTIU?

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

SOFG

Error 404

Segur que, en alguna manifestació, has vist un cartell que deia: *Error 404: Democracy not found*. Es tracta d'un acudit sobre els errors típics quan visites una web. Si la pàgina que intentes visitar ja no es troba al servidor, al teu navegador veuràs el missatge: *Error 404, page not found* (pàgina no trobada).

La història d'aquest missatge és curiosa i correspon als inicis d'Internet: Quan va néixer la World Wide Web, hi havia una departament de la universitat on arribaven les peticions de documents. Allà, manualment, dos o tres operàries les buscaven i et responien amb l'adreça del que buscaves. Era com un Google de persones. L'habitació tenia el número 404 i aviat es va fer popular l'expressió: *Error 404, la pàgina que busques no existeix*.

HAN SOLO

Documentals per l'estiu

'GOOD COPY BAD COPY'

Es tracta d'un documental que relata la situació actual de les lleis de propietat intel·lectual i les problemàtiques que generen. Amb l'aparició de Lessig, the pirate bay, creadors brasilers de techno brega, productors de cinema nigerià i Girl Talk (possiblement un dels millors músics del gènere *mashup*).

<http://www.goodcopybadcopy.net>

'RIP: A REMIX MANIFESTO'

Un documental sobre el *remix* com a base de la producció cultural. Conté animacions interessants que expliquen l'origen del *copyrigh*t i les llicències i seria el complement de *Good Copy, Bad Copy*. La banda sonora et farà moure el cul, així doncs, apuja el volum.

<http://ripremix.com/>

'COPIAD MALDITOS'

Documental de Stéphane M. Grueso @fanetin, que compta amb aparicions d'advocats com Javier de la Cova i David Bravo. Relata el procés de produir el documental per RTVE amb llicència Creative Commons, els problemes de negociar drets i la SGAE.

<http://www.rtve.es/television/documentales/copiad-malditos>

CROWDFUNDING

Canonical engega uncrowdfunding de 32 milions de dòlars per a l'UbuntuPhone

Canonical, l'empresa que dona suport a la popular distribució de Linux Ubuntu ha llançat la major campanya de *crowdfunding* de la història: pretén recaptar 32 milions de dòlars en 30 dies amb la venda del seu primer telèfon, Ubuntu Edge, que estarà llest el mes de maig de 2014.

Són bones notícies per al món de la telefonia lliure, després de l'aparició de FirefoxOS. La característica principal d'aquest telèfon és que es podrà usar com un ordinador si es connecta a una pantalla, fet que permetrà utilitzar el pro-

gramari habitual d'escriptori sense haver de transportar un portàtil.

De moment, ha recaptat més de tres milions de dòlars en 24 hores i, encara que la campanya no aconsegueixi el seu objectiu final, està demostrant que existeix un gran públic que vol portar mòbils 100% programari lliure a la butxaca.

<http://www.indiegogo.com/projects/ubuntu-edge>

DARK VADER

El Regne Unit pretén bloquejar l'accés al porno a Internet

David Cameron, primer ministre britànic, ha anunciat un ambiciós pla per combatre la pornografia a Internet que consisteix a filtrar l'accés a tots els llocs pornogràfics. Aquesta mesura obligaria les ISP a bloquejar l'accés a llocs de contingut sexual explícit per totes les noves connexions de banda ampla i es començaria a aplicar a finals de 2013.

Les usuàries haurien de desbloquejar demanant-ho expressament i personalment. Els intents dels governs de posar portes al camp mai no tenen èxit. La idea de filtrar o restringir l'accés a continguts d'Internet a la ciutadania, ho faci la Xina o el Regne Unit, sempre té una efectivitat escassa, a més de crear un precedent perillós de censura i creació de llistes negres de ciutadans.

Qui no vulgui demanar-ho, haurà de fer servir Tor.

<http://www.bbc.co.uk/news/uk-23401076>

ARBRE GENEALÒGIC

Jornades 15Mp2p

Fa dues setmanes es van celebrar, per tercera vegada, les jornades anuals que organitzen la UOC i el seminari Redes y Sociedad Civil, sota el nom d'Encuentro transdisciplinari del 15-M o jornades #15mp2p.

L'objectiu va ser abordar analíticament la profunditat innovadora d'aquests moviments, atendre a la seva complexitat no solament amb l'objectiu de convertir-los en un camp d'estudi acadèmic, sinó també amb el propòsit de millorar el seu codi, de generar un coneixement obert que reforci les seves pràctiques i objectius. Això implica experimentar amb noves metodologies de producció de coneixement; en aquest sentit, els camps d'investigació acadèmica i activista s'han de pensar des de i pel 15-M i els efectes que ha obert el moviment en la societat.

Al programa Societat Civil i Comunicació de la UOC, van considerar que és un bon moment per convocar una trobada entre investigadores, activistes i persones interessades a pre-

sentar i compartir avanços, metodologies i conclusions de treball. Posar en comú una sèrie de diagnòstics parcials de l'estat de la qüestió i també intentar avançar en la construcció d'una mirada de 360 graus, és a dir, una àmplia visió transdisciplinària del fenomen 15-M dos anys després de la seva eclosió.

Durant les jornades, es va presentar el resultat de la investigació sobre tecnopolítica feta pel grup Datanalisis15M <http://datanalisis15m.wordpress.com>. Datanalisis15M és un grup transdisciplinari d'investigació format per persones que es mouen en àmbits molt diversos, com l'activisme digital, la tecnopolítica, la ciència de dades, la teoria de sistemes complexos i de xarxes, les ciències cognitives, la sociologia i la psicologia.

Tots els materials produïts en aquestes jornades i d'anys anteriors es poden consultar a la web: <http://civilsnc.net>

Festes de Gràcia.

PLAÇA DEL RASPALL

Programa: DJ 15/08 11h Jocs d'aigua per a la canalla 13h Vermut i concert: Filibusters 14h Dinar popular 18h Jocs infantils 22:30h Concerts: Pirat's Sound Sistema i Ze Esatek DV 16/08 13h Vermut i concurs d'arrossos i paelles 17h Jocs infantils i espectacle de màgia 21:30h monòlegs de la vagina 22:30h Concerts: Som Caliu, Baratos i PD Fot li Foc DS 17/08 13h Vermut i dinar popular 23h Concerts: Exèrcit d'Alliberament Musical, Sobieht i PD Ováries DG 18/08 12h Vermut musical 14h Concurs de truites i dinar amb gaspatxada 16h Torneig de botifarra 19h Xerrada sobre *Col·lectivitzacions a Catalunya 1936-1939 i autoorganització veïnal*. Presentació de l'Ateneu Cooperatiu La Base del Poble Sec 20:30h Sopar 21h Concerts: Steve Roberts, Lluàtics, José el Chatarra 00h PD Trips DL 19/08 11h Activitats infantils 13h Vermut i taller de serigrafia 14h Dinar popular 13:30h Quinto 19h Gimcana ludicofestiva 22h Concerts: Golden Beat i Ricky Undersounds DM 20/08 13h Vermut 14h Dinar popular canya-tapa 18h Tast de cerveses 20h Documental *El dret a Gaudi(r)*. Raons per una reconquesta veïnal 21:30h Marxa de torxes per les preses polítiques 23h Concerts: Evile Empire i PD Ass Breaker.

FESTES DE GRÀCIA. SANT PERE MÀRTIR

DJ 15/08 13h The Bald's Band. 22:30h Soweto i PD Mr. Love Daddy DV 16/08 14h Dinar 16h Sobretaula de rumba 18h Circ a les golfes amb Los Herrerita 22:30h Karaoke DS 17/08 13h El Diluvi 17:30h Torneig de vòlei al carrer 22:30h Inshow i Dj Malti DG 18/08 14h Paella 22:30h Cinquè concurs de monòlegs Pepe Rubianes DL 19/08 12h Marta Trujillo i concurs de truites 19:30h Presentació del llibre *Artur Mas, on són els meus diners?* 22:30h The Sybarites i Dj Galactical Placidians 13h Sundanché 20h Taller de Salsa 21h Sopar 22:30h Activos Tòxicos i DJ Juanito

DJ25^{/07}

BARCELONA

Teatre poètic

18h Banc expropiat de Gràcia. Traves-sera de Gràcia, 181. Més info: <http://ban-cexpropiatgracia.wordpress.com/>

CARDEDEU

El complex Baader-Meinhof

21:30h Casino de Cardedeu. C. Pau Casals, 15. En el marc del Segon Cicle de Cinema a la Fresca - Dijous Crític. Org: Esquerra Independentista de Cardedeu

EL PRAT DE LLOBREGAT

Passi del documental 4F:

Ni oblit ni perdo

21h Plaça Pau Casals. Dins el Segon Cicle de Cinema a la fresca *Objectiu: desobediència*

TERRASSA

Classes de francès

19h Local de Terrassa Respon. C. Societat, 6.

Passi de la pel·lícula

Feliz navidad Mr Lawrence

20h Local de Terrassa Respon. C. Societat, 6. Més info: www.trrsrespon.org

SANT PERE DE RIUDEBITLLES

Xerrada: L'alternativa sostenible al teu abast

20h Escoles Velles. Amb la intervenció de Xavier Carbonell (Som Energia), Marcel Surià (Biomassa del Penedès) i Ramon Carbonell (Projecte porta a porta). Org: CUP Sant Pere.

XÀTIVA

Passi de la pel·lícula

El fantasma de la llibertat

22h CaMot. C. Jacint Castanyeda, s/n. Dins el cicle de cinema *Altres realitats: distòpies i surrealismes*. Més info: www.camotweb.blogspot.com

DV26^{/07}

TERRASSA

Classes de guitarra

17h Local de Terrassa Respon. C. Societat, 6. Més info: www.trrsrespon.org

Contes per a adultes

21h Local de Terrassa Respon. C. Societat, 6. Més info: www.trrsrespon.org

DS27^{/07}

BARCELONA

Dinar popular reciclat

11h Ateneu Rosa de Foc. C. Robí, 5. Plaça del Diamant. Org: El Plat de Gràcia. Més info: www.elplatdegracia.blogspot.com

CALAF

Festa de Cloenda de la temporada al Casal

18:30h Festa de l'escuma. Pista del Casal. 23h Concert: El fugitiu. Org: El Polvorí i El Cafè del Casal. Entrada gratuïta

CAMALLERA

Festa solidària pro cinc anarquistes de Barcelona

A partir de les 20h a Vila Angela, Camallera-Gaüses, a 20 quilòmetres de Girona (Renfe R-II Barna-Portbou, regional, estació Camallera. 15 minuts a peu o 5 en bicicleta per carretera N-II direcció Figueres. AP-7 Sortida 5 L'Escala) Concert punk hard core amb diversos grups. Més info: fies.no@hotmail.com. Org: A terra els murs.

TÀRREGA

Tralla Metalfest

23h Sala La Nota. C. Segarra, 5. Concerts amb els grups Siroll, Enrager, Metrakillator i Bourbon Society.

TERRASSA

Sessió de rumba party reagge

22h Local de Terrassa Respon. C. Societat, 6. Més info: www.trrsrespon.org

DM30^{/07}

LLOC?

Títol?

Passi de la pel·lícula *Fahrenheit 451* 22h CaMot. C. Jacint Castanyeda, s/n. Dins el cicle de cinema *Altres realitats: distòpies i surrealismes*. Més info: www.camotweb.blogspot.com

DJ01^{/08}

LLOC?

Passi de la pel·lícula

Els límits del control

22h CaMot. C. Jacint Castanyeda, s/n. Dins el cicle de cinema *Altres realitats: distòpies i surrealismes*. Més info: www.camotweb.blogspot.com

FREQUÈNCIES
LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica (només web) Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos (només web) Terrassa www.radiokaos.cat | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 101.4FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | Ràdio Bala 106.4FM Manresa <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latelo.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. Notícies 1
DIMARTS: 20:30h. Tv Animalista
DIMECRES: 20:30h. Contra-Infos

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'alguia

DISSABTE: 22h. Cineclub 1
DIMECRES: 21h. La Xerrada

EL TEMPS

DIJOUS 25

Calor i xafogor a l'alça. Vent del sud i humitat a la línia costanera. La canícula apretarà i, a la nit, no serà fàcil dormir.

DIVENDRES 26

El mercuri es dispararà a les comarques interiors del País Valencià, on se superaran de llarg els 40 graus. Sense núvols.

DISSABTE 27

Més calor i xafogor, amb vents del sud i el sud-oest que augmentaran amb les hores. Perill elevat d'incendis forestals.

DIUMENGE 28

Una línia de tempestes escombrarà el nord del País Valencià i Catalunya al llarg de la tarda i el vespre. Risc de calamarsades.

DILLUNS 29

Tornarà l'ambient assolellat, però amb una calor més moderada a primeres hores del matí. La xafogor quedarà frenada.

DIMARTS 30

De mica en mica, es recuperaran els termòmetres, que fregaran els 35 graus. La tendència serà similar a inicis d'agost.

/ DAVID FERNÁNDEZ

«Hem de dur el trio de les Açores davant dels tribunals»

Àlex Romaguera
@La_Directa

En quina fase es troba el procés penal per l'assassinat del teu germà?

Continua la instrucció després que el Tribunal Suprem la reobris el 2010, malgrat l'intent de la fiscalia d'arxivar-la. Estem treballant perquè canviï d'actitud i perquè, en virtut del conveni entre Espanya i els EUA en assistència judicial i penal, es prengui declaració a l'exsergent d'intel·ligència Adrienne King, que va tenir coneixement que s'espiava i es preparava un atac contra els periodistes de l'Hotel Palestina.

Quines iniciatives plantegeu?

Estudiem denunciar la fiscalia per la seva reiterada desobediència al Suprem i pretenem que els responsables de l'atac surtin en algun moment dels EUA. Si això es produís, se'ls podria detenir pels seus delictes de lesa humanitat. Exactament com va passar amb Augusto Pinochet, quan va ser arrestat a Londres i processat per genocidi.

Malgrat els entrebancs, el cas de José és l'únic cas que continua dempeus...

Només s'ha condemnat el *marine* que va ferir de gravetat la periodista Giuliana Sgrena, tot i que s'hauria d'haver encausat els seus superiors i els oficials de la CIA declarats en rebel·lia després de segrestar un ciutadà italià. El del meu

germà, però, és l'únic dels casos oberts que implica oficials, suboficials i algun general i això té rellevància perquè, en obrir-lo un Tribunal Suprem, interpel·la el dret internacional.

Que l'assassinat és produït en una guerra declarada il·legal per les Nacions Unides afegeix dificultats a l'hora d'escatir els fets?

Des del primer moment s'ha impedit la narració del que va passar. No oblidem que, abans de l'atac a l'Hotel Palestina, els *marines* ja havien bombardejat les oficines de Bagdad on s'allotjaven les cadenes Abu Dhabi TV i Al-Jazira i havien detingut diversos fotògrafs, com el francès Forentin Fleury. També estan darrere la desaparició de Terry Lloyd, reporter de l'estació britànica ITN, del càmera Frederic Nerac i del seu intèrpret, el libanès Hussein Osman.

“L'ocupació a l'Iraq, lluny de portar la democràcia, ha afavorit les posicions més integristes de l'islam”

L'episodi va ser un avís pels qui exerceixen la llibertat de premsa?

Va marcar un punt d'inflexió. Des d'aleshores, 400 periodistes àrabs han mort a l'Iraq i, en contextos similars, s'envien menys corresponents o es contracten agències que porten reporters mal pa-

gats que no poden explicar gairebé res. Com a màxim, es permet que vagin incrustats a les tropes, cosa que limita la llibertat d'informació.

Qui us ha donat suport durant aquests anys?

En particular, mitjans independents i familiars de soldats nord-americans -els anomenats *joguines trencades-*, a qui l'exèrcit no dona cap suport. Als Estats Units, la majoria de la població ignora que els seus militars han matat periodistes.

A què atribueixes l'obstinació de la fiscalia per arxivar el cas?

Té relació amb la manca d'independència del sistema judicial, que continua subjugat a directrius polítiques. Ha esdevingut l'advocat defensor de soldats estrangers, en lloc d'ocupar-se dels ciutadans espanyols. És un veritable escàndol.

A més de la connivència entre l'Estat espanyol i els EUA, desvelada per Wikileaks, has conegut altres aspectes del conflicte a l'Iraq?

He constatat el drama que suposa la invasió, que ha acabat amb una societat que pretenia fer una revolució laica basada en el respecte a les minories. Lluny d'això, l'ocupació ha servit per exprimir els recursos naturals i afavorir les posicions més integristes i antidemocràtiques de l'islam. Hem d'aconseguir portar el trio de les Açores davant dels tribunals. Ho hem de fer per preservar la memòria de la justícia, dels drets humans i de les seves víctimes. ◀

Javier Couso

Germà de José Couso, càmera assassinat a l'Iraq

El 8 d'abril de 2004, un tanc de l'exèrcit dels Estats Units que patrullava pels carrers de Bagdad va disparar cap a l'Hotel Palestina, on s'allotjaven desenes de periodistes. De resultes de l'atac, va morir el càmera de Tele5 José Couso, que aquells dies es trobava a la capital iraquiana amb l'equip de corresponents de la cadena per cobrir el conflicte. D'aleshores ençà, el seu germà Javier malda perquè s'esclareixin els fets i es processin els culpables. Després de moltes vicissituds i malgrat les maniobres dels governs espanyol i nord-americà per obstaculitzar el procés, un capità, dos sergents, un coronel i un general dels EUA figuren en la causa judicial com a responsables d'aquell crim de guerra. Per Javier Couso, la mort del José demostra l'intent d'ofegar la llibertat de premsa i les reporteresses que el poder considera incòmodes. Davant d'aquest fet i de la desinformació que suposa l'anomenat 'fast news' o allau de notícies ràpides, Couso reivindica el periodisme crític i un model audiovisual públic que doni veu als moviments ciutadans, sense els quals la democràcia i els assassinats com el del seu germà estaran condemnats al silenci.